Forţele păcii şi progresului sînt de neînvins

Zilele acestea, atenţia opiniei publice din lumea întreagă este îndreptată spre Moscova, unde se desfăşoară lucrările celui de-al XX-lea Congres al P.C.U.S., Congres de o însemnătate istorică mondială.

Raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, prezentat de tovarăşul N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., este un document de o uriaşă însemnătate nu numai pentru statul sovietic care construieşte victorios comunismul, dar şi pentru întreg lagărul socialismului, pentru mişcarea revoluţionară din toate ţările, pentru toţi cei ce luptă pentru pace şi progres social.

Străbătut de spiritul viu, creator, al marxism-leninismului, raportul constituie un minunat îndreptar teoretic, care ne ajută să înţelegem cursul vieţii internaţionale nu numai în prezent, ci şi perspectivele sale de viitor. Făcînd o profundă analiză a succeselor obţinute în acest timp, de lagărul socialist, cît şi a situaţiei economice din ţările capitaliste, a politicii războinice dusă de cercurile imperialiste şi a luptei popoarelor în frunte cu Uniunea Sovietică pentru pace, raportul prezentat la Congres demonstrează în mod convingător faptul că puternica unitate a lagărului socialist şi ideile comunismului sînt de neînvins.

Principala trăsătură a epocii noastre, arată N. S. Hruşciov, este ieşirea socialismului din cadrul unei singure ţări şi transformarea lui într-un sistem mondial. Capitalismul s-a dovedit neputincios să împiedice acest proces de importanţă istorică. Sistemul socialist şi-a dovedit incontestabil vitalitatea. Cifrele grăitoare aduse în raport sînt concludente. In timp ce, în ultimii 26 de ani, producţia industrială a U.R.S.S. a crescut de aproape 20 de ori, producţia industrială a ţărilor capitaliste s-a mărit doar cu 93 la sută. De asemenea, faţă de nivelul antebelic, producţia industrială a ţărilor de democraţie populară a crescut de cîteva ori: în Polonia de patru ori, în Ungaria de trei ori şi jumătate, în Romînia de aproape trei ori, în Albania de unsprezece ori etc. R.P. Chineză, care a trecut mai tîrziu la construirea socialismului, a obţinut o creştere a producţiei industriale de peste două ori în comparaţie cu nivelul dinaintea războiului.

Realizări importante în construcţia socialistă a înregistrat şi Iugoslavia, a cărei industrie a depăşit în 1955 nivelul antebelic de 2,8 ori.

Intre ţările socialismului există o strînsă colaborare economică, pe baza conlucrării frăţeşti, a ajutorului reciproc, a coordonării practice a planurilor lor economice — colaborare ce duce la dezvoltarea continuă a economiei acestor state. Un aport însemnat la înflorirea şi întărirea tuturor acestor ţări îl constituie ajutorul primit din partea Uniunii Sovietice. Intr-adevăr, istoria nu a cunoscut încă niciodată un fapt asemănător: un stat puternic, uriaş, cu un înalt nivel de dezvoltare tehnică, să ajute de bună voie la industrializarea altor ţări.

Cu totul alt tablou ne oferă lagărul capitalismului. Criza generală a capitalismului — se arată în raportul prezentat de tovarăşul Hruşciov — continuă să se adîncească. Tot mai mult se ascute contradicţia fundamentală a capitalismului — contradicţia de nerezolvat dintre forţele de producţie contemporane şi relaţiile de producţie capitaliste. Creşterea producţiei în ţările capitaliste, mică în comparaţie cu cea a lagărului socialist, nu are un fundament trainic, sănătos. Dimpotrivă, factorii principali care au determinat această creştere (militarizarea economiei, cursa înarmărilor, care nici pe departe nu dezvoltă toate ramurile de producţie etc.) au acţionat o perioadă de timp. Acum însă acest concurs de împrejurări temporar începe să-şi înceteze influenţa. Fenomene latente de criză există chiar şi în prezent. Incercarea de a ieşi din criză cu ajutorul cursei înarmărilor, nu dă rezultate, deoarece povara înarmării este aruncată pe spinarea clasei muncitoare, al cărei nivel de trai scade pe zi ce trece. Numărul uriaş de şomeri totali şi parţiali, coborîrea puterii de cumpărare a salariilor, duc la restrîngerea relativă a pieţii interne, la noi crize şi zguduiri economice în ţările capitaliste. Cursa înarmărilor nu vindecă, ci agravează boala.

In zilele noastre iau amploare şi alte elemente care zguduie din temelii putredul sistem capitalist. Este vorba de puternica contradicţie care se ascute pe zi ce trece între statele imperialiste, pentru acapararea pieţelor de desfacere. In ciuda faţadei „colaborării atlantice", principala contradicţie continuă să fie contradicţia dintre S.U.A. şi Anglia: imperialiştii americani pătrund tot mai mult în zona tradiţionalelor pieţe engleze. Totodată, Anglia şi Franţa au pe piaţa mondială şi alţi concurenţi, care de asemenea se străduiesc să le strîmteze sfera de influenţă: Germania occidentală şi Japonia. Reapariţia lor pe piaţa mondială a agravat situaţia şi mai mult. Problema pieţelor, aşa dar, e din ce în ce mai greu de rezolvat pentru monopoliştii de pretutindeni. Ea a devenit şi mai greu de rezolvat în ultimii ani, cînd o serie de ţări slab dezvoltate, altădată la cheremul trusturilor americane, engleze, franceze, s-au eliberat de jugul colonial şi au început să-şi creeze o industrie proprie. Lucrul acesta duce în mod inevitabil la îngustarea mai departe a pieţelor de desfacere.

In faţa acestei situaţii, cînd pămîntul alunecă de sub picioarele lor, magnaţii de peste ocean şi confraţii lor europeni se străduiesc să înlăture primejdia crizei care-i ameninţă înfundîndu-se pînă peste urechi în cursa înarmărilor, în crearea de pacte şi blocuri militare de tot felul ca: S.E.A.T.O., N.A.T.O., pactul de la Bagdad. Lozinca „anticomunismului" serveşte apologeţilor „războiului rece" drept perdea de fum pentru a acoperi ochii celor naivi. După cum subliniază raportul, ceea ce apare nou în actuala situaţie este că „prin crearea a tot felul de blocuri şi pacte, S.U.A. vor să-şi consfinţească situaţia dominantă în lumea capitalistă, să reducă pe toţi partenerii lor din cadrul blocurilor la situaţia de executanţi docili ai voinţei lor".

Dar pactul de la Bagdad, S.E.A.T.O. şi celelalte nu sînt numai grupări militare agresive, ci şi o nouă formă — colonială, prin conţinutul ei — de înrobire a ţărilor slab dezvoltate. De ce are nevoie imperialismul astăzi de această nouă etichetă la care se adaugă şi aşa numitul „ajutor" dat ţărilor slab dezvoltate de pe urma căruia tot colonialiştii trag foloase? Au nevoie de această firmă, pentru că în decursul ultimilor zece ani s-au eliberat de sub jugul colonial şi semicolonial peste 1.200.000.000 de oameni în India, Indonezia, Birmania, Sudan, Egipt, Siria, Liban şi multe alte ţări. Aceasta constituie o serioasă înfrîngere suferită de imperialişti în Orient, unde se năruie temeliile colonialismului. Pactele şi blocurile militare sînt tocmai mijlocul prin care colonialiştii încearcă să subjuge din nou aceste ţări.

Spre deosebire de ţările capitaliste, care dau ţărilor foste coloniale un dolar ca să ia în schimb zece, ţările lagărului socialist sînt hotărîte să ajute ţările slab dezvoltate pe bază de egalitate şi avantaj reciproc, nepunînd nici un fel de condiţii politice în schimbul sprijinului dat. Iată de ce, ţările Asiei şi Africii privesc cu încredere spre statele lagărului socialist, întăresc prietenia cu acestea.

Iniţiativa de pace a U.R.S.S. a devenit unul din cei mai importanţi factori care exercită o uriaşă influenţă asupra mersului evenimentelor internaţionale. Iniţiativa U.R.S.S. a dus la instaurarea păcii în Coreea şi Vietnam, la semnarea tratatului de pace cu Austria, la convocarea conferinţei celor patru şefi de guverne, la promovarea „spiritului Genevei".

Uniunea Sovietică a fost prima care a manifestat dorinţa de a se crea în Europa un sistem de securitate colectivă, menit să împiedice orice încercare de agresiune împotriva oricărui stat şi rezolvarea pe cale paşnică a problemei germane, prin apropierea celor două state germane. De asemenea U.R.S.S. a venit cu propuneri concrete în privinţa dezarmării şi interzicerii armelor atomice. Aceste iniţiative însă n-au găsit ecoul aşteptat din partea guvernelor de la Washington şi Londra. Ba mai mult: ele s-au dezis chiar şi de propriile lor propuneri atunci cînd U.R.S.S. a fost gata să adere la ele. Cu toate acestea, în anul care a trecut, s-a făcut pe arena internaţională — datorită în primul rînd politicii guvernului sovietic — un pas înainte pe calea destinderii relaţiilor dintre Est şi Vest.

Iniţiativele de pace ale U.R.S.S. au avut un larg răsunet în lumea întreagă. Pe arena internaţională s-a creat o vastă „zonă a păcii", care cuprinde atît statele socialiste, cît şi cele nesocialiste iubitoare de pace din Europa şi Asia. Lupta lor comună este un minunat exemplu de coexistenţă paşnică a ţărilor cu sisteme sociale diferite.

Popoarele din lumea întreagă îşi strîng tot mai mult rîndurile în lupta pentru pace. Ele sînt conştiente că, în actuala situaţie politică, există doar două căi: ori un război nimicitor, ori instaurarea unei păci trainice pe baza coexistenţei paşnice şi a colaborării, conform celor cinci principii bine cunoscute. O a treia cale, de mijloc, nu există. De aceea, oamenii cinstiţi, clarvăzători, de pretutindeni, salută iniţiativele de pace ale Uniunii Sovietice care urmăreşte să ferească omenirea de un nou măcel mondial, prin instaurarea în lume a spiritului prieteniei, colaborării paşnice şi al schimburilor reciproc avantajoase în toate domeniile.

O mare valoare teoretică şi practică o are analiza profund ştiinţifică şi răspunsurile date în raport de tovarăşul N. S. Hruşciov la unele probleme principiale ale actualei evoluţii internaţionale.

Referindu-se la coexistenţa paşnică dintre cele două sisteme, tovarăşul Hruşciov a subliniat că aceasta nu este o manevră tactică a comuniştilor, ci reprezintă un principiu fundamental al politicii externe a U.R.S.S., principiu proclamat încă din primele zile ale existenţei statului sovietic.

Duşmanii păcii sînt aceia care trîmbiţează peste tot ideea lipsită de orice temei a „exportului de revoluţie". Comuniştii consideră că instaurarea socialismului într-o ţară sau alta este o chestiune internă a popoarelor acestor ţări. Ei au în acelaşi timp convingerea că, în întrecerea paşnică dintre cele două sisteme, socialismul va ieşi învingător, deoarece acesta este însuşi mersul istoriei.

Ideia coexistenţei paşnice nu comportă amestec de nici un fel în treburile interne ale statelor, fapt pentru care ea cîştigă adepţi din ce în ce mai mulţi chiar şi în rîndurile acelor oameni, ale căror principii filozofice şi sociale sînt complect opuse principiilor comuniste.

In raport se dă un răspuns clar întrebării pe care şi-o pun astăzi oamenii din toate ţările. Pot sau nu să fie preîntîmpinate războaiele în actuala epocă?

Rămîne, bineînţeles, în vigoare teza leninistă potrivit căreia, din moment ce există imperialismul, se menţine şi baza economică pentru izbucnirea războaielor. Iată de ce, trebuie să fim foarte vigilenţi pentru a preveni şi zădărnici încercările aventuriste ale imperialiştilor de a dezlănţui un nou război.

Schimbările importante petrecute în ultimele decenii arată că, în actualele condiţii, cînd există puternicul lagăr al socialismului, cînd şi-a făcut apariţia un grup de state mari care iau atitudine împotriva războiului, cînd mişcarea muncitorească şi cea a partizanilor păcii au luat o amploare necunoscută înainte, nu există o inevitabilitate fatală a războaielor. Cu cît forţele iubitoare de pace vor fi mai unite într-un front comun cu atît vor fi mai mari garanţiile că nu va fi un nou război.

In raport se arată că, în actualele condiţii istorice, se deschid noi căi în ceea ce priveşte trecerea unor ţări şi naţiuni la socialism. Tovarăşul Hruşciov arată că nu este obligator ca în orice condiţii această trecere să fie legată de un război civil. Se pune problema posibilităţii de a folosi chiar şi calea parlamentară pentru trecerea la socialism. Acest lucru se explică prin faptul că în unele ţări capitaliste proletariatul, unindu-se cu ţărănimea muncitoare, cu intelectualitatea înaintată şi cu toate forţele progresiste, poate da o ripostă serioasă reacţiunii, şi, cucerind o masivă majoritate în parlament, să-l transforme într-un instrument al adevăratei voinţe populare, cu ajutorul căruia să păşească la înfăptuirea unor transformări sociale radicale. In toate formele de trecere la socialism, o condiţie indispensabilă este conducerea politică a clasei muncitoare, în frunte cu detaşamentul ei cel mai înaintat. Fără aceasta nu este cu putinţă trecerea la socialism.

Importantele precizări teoretice din raportul prezentat de tovarăşul Hruşciov, la cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S. au o deosebită importanţă principială.

Raportul demonstrează neta superioritate a socialismului faţă de capitalism, neînfrînta forţă creatoare a leninismului deschizător de noi drumuri.

Năzuinţa cea mai fierbinte a oamenilor muncii din ţara noastră, ca şi a oamenilor simpli din toată lumea, este transformarea actualei slăbiri a încordării internaţionale într-o pace trainică. De aceea, ei privesc cu încredere, cu speranţă, spre marea Ţară a Socialismului, care, sub înţeleapta conducere a P.C.U.S., merge neabătută pe drumul realizării năzuinţelor de pace ale popoarelor de pe tot întinsul globului pămîntesc.

„Scînteia tineretului"

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a Nr. 2115 | 4 PAGINI — 20 BANI | sîmbătă 18 februarie 1956

In numărul de azi

ŢARA SE PREGĂTEŞTE de ALEGERI

In Casa de cultură a sindicatelor din B-dul 6 Martie, funcţionează Casa Alegătorului pe Capitală.

In fundul sălii se găseşte tînăra activistă sindicală Constanţa Rozentzweig. Ea răspunde la întrebările alegătorilor. Acum dă răspuns la întrebările utemiştilor Florica Munteanu — fruntaşă bobinatoare la uzinele Clement Gotwald, Eleonora Sadovinschi — învăţătoare la şcoala elementară de 7 ani din Copăceni etc.

Foto: D. F. DUMITRU

Propuneri preţioase

S-au adunat peste 50 cetăţeni. Erau gospodine de pe Aleia Stoenescu, muncitori şi funcţionari de pe Şoseaua Cotroceni — toţi alegători din circumscripţia electorală nr. 93 din raionul Gh. Gheorghiu-Dej.

Veniseră să discute împreună cu candidata lor treburile cartierului, să-şi spună gîndurile. Le-au spus aceleiaşi tovarăşe Maria Plăcintar, care timp de doi ani, ca deputată, a fost zi de zi în mijlocul lor. O cunoşteau toţi pe tovarăşa Maria, tînăra casieră de la cinematograful „Aurel Vlaicu". Au avut de muncit mult. Cotrocenii erau cu ani în urmă, un cartier cu grădini neîngrijite, cu străzi desfundate; gospodinele trebuiau să alerge pînă în centru ca să facă cumpărături, copiii nu aveau parcuri unde să se joace.

Dar mai bine să-l las pe unul din alegători — tovarăşul Bejan — să povestească:

— Iată, azi avem „Alimentara" la doi paşi de casă, farmacie, magazin de textile, două centre de pîine, piaţă, cinematograf, grădini pentru noi şi pentru copii... şi toate acestea realizate într-un timp relativ scurt,

Ascultîndu-l, tovarăşa Plăcintar parcă îşi aminteşte de orele de muncă voluntară făcute anul trecut, de întîlnirile cu cetăţenii — prelungite pînă tîrziu — în care se sfătuiau ce să mai facă, cum să muncească.

Acum, propusă din nou candidată, îşi nota cu grijă şi atenţie tot ce se spunea.

Un tovarăş, pe nume Bădin, spunea:

— Vreau să propun tovarăşei candidate un lucru: cred că ar fi bine să avem pe lîngă cinematograf şi o grădină de vară...

Şi propunerile cetăţenilor continuă:

— Propun să ne adunăm într-una din zilele acestea şi să strîngem zăpada din Aleea Stoenescu...

— Ne-ar trebui şi un magazin de încălţăminte...

— Pentru copii să se facă în grădiniţă mai multe băncuţe, căluţi, leagăne...

Puţini au fost cei care n-au luat cuvîntul. Pe rînd, tovarăşii Goldştein, Arhip Dumitru şi alţii, fie că doreau prelungirea conductei de gaz metan sau asfaltarea vreunei străzi, fie că sezisau unele neajunsuri, făceau propuneri pentru înfrumuseţarea cartierului, pentru o mai rodnică activitate a sfatului popular.

Echipa noastră de agitatori

La fabrica I.O.R. din Capitală, am cunoscut un harnic agitator — pe montorul Ilie Cioată. L-am rugat să ne povestească ceva din experienţa muncii sale de agitator în cadrul campaniei electorale.

„De cum am fost desemnat ca agitator—ne-a arătat el — am antrenat încă trei tovarăşi: Ion Coman, Ion Ţal şi Ilie Tică, formînd o echipă de agitatori. Impreună am străbătut multe străzi printre care Agricultori şi Crişani. Pe teren am întîlnit aspecte diverse. Pentru a putea răspunde corect la întrebările alegătorilor m-am pregătit din timp, atît eu cît şi însoţitorii mei, participînd la instructajele organizate pe lîngă raionul de partid Tudor Vladimirescu ca şi în cadrul organizaţiei de partid a uzinei. In afară de aceasta ne-am informat asupra candidaţilor F.D.P. şi am luat cunoştinţă de înfăptuirile sfatului popular raional.

Toate aceste lucruri sînt absolut necesare. Mi-aduc aminte, de pildă, de discuţia pe care am purtat-o cu alegătorii din strada Agricultori la casa cu nr. 141. Ei m-au rugat să le vorbesc mai amănunţit despre candidatul F.D.P. în circumscripţia electorală orăşenească nr. 184, deoarece unii din ei nu au fost acasă cînd s-a făcut propunerea de candidatură.

Eu le-am arătat nu numai că se numeşte Ene Petre şi că e de meserie tîmplar. Le-am povestit tot ce ştiam despre el, din notiţele pe care le aveam în carnet. De asemenea le-am vorbit despre realizările sfatului popular raional.

Am vorbit despre deschiderea unui cinematograf din cartierul Dudeşti, despre pavarea a 10 străzi, de cele cîteva zeci de locuinţe muncitoreşti de pe şoseaua Mihai Bravu, unde brigăzi de tineret de la I.O.R., „7 Noiembrie", „1 Mai" etc., au prestat 12.000 de ore muncă voluntară. Am mai vorbit despre parcurile create, despre cele 20 străzi nou electrificate şi alte 120 de străzi radioficate.

In casa cu numărul 135 de pe aceeaşi stradă, am stat de vorbă cu tovarăşul Dinu Cristea maestru emerit al sportului din R.P.R. El mi-a explicat că va trebui să plece la Oradea în timpul alegerilor.

Sfatul meu a fost necesar, deoarece l-am îndrumat să obţină o dovadă de alegător cu care să se poată prezenta şi la Oradea pentru a-şi exercita dreptul la vot.

Dorica Arsene e electrician la uzinele „23 August". Ea locuieşte tot pe strada Agricultori la numărul 129. Ea nu ştie unde trebuie să verifice listele de alegători, pentru a fi sigură că a fost trecută pe listă. Eu am îndrumat-o şi pe ea.

Dar activitatea echipei noastre de agitatori nu se rezumă la atît. Noi antrenăm cetăţeni din diferite circumscripţii la casa alegătorului la întîlnirile cu candidaţii.

Pentru viitorul apropiat mi-am propus să organizăm în cîteva circumscripţii cercuri de citit. Intr-o zi de duminică împreună cu alegătorii din circumscripţia electorală orăşenească nr. 184 vom face o vizită prin locurile unde realizările sfatului popular din ultimii trei ani sînt deosebit de grăitoare.

Cam acestea sînt metodele şi felul meu de muncă"—a încheiat agitatorul utemist Ilie Cioată...

...A trebuit să-l părăsim imediat. Ceilalţi trei agitatori aveau ceva să-i comunice. Pregăteau probabil o nouă ieşire pe teren.

ION TEOHARIDE

Brigada de oţelari a candidatului F.D.P.

Prim-topitorul Valer Lăbuneţ de la oţelăria Martin a Combinatului siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara este cunoscut ca maistru al şarjelor rapide. După terminarea şcolii profesionale la Hunedoara Valer Lăbuneţ şi-a făcut o bună parte din pregătirea sa practică în Uniunea Sovietică, la uzinele „Kirov". Intors la combinatul siderurgic Hunedoara în 1953 tînărul a primit funcţia de prim topitor oţelar la cuptoarele Siemens Martin unde a început să aplice cu multă pricepere metoda oţelarului sovietic Matulineţ de elaborare a şarjelor rapide, care pînă atunci se folosea în foarte mică măsură.

Această metodă este aplicată acum cu mult succes de toate brigăzile de oţelari de la cuptorul nr. 4, unde lucrează şi brigada condusă de Valer Lăbuneţ.

In cinstea alegerilor de la 11 martie brigada condusă de tînărul oţelar Valer Lăbuneţ, el însuşi candidat F.D.P., a elaborat de la 1 la 15 februarie 13 şarje rapide, obţinînd o economisire medie de timp de o oră şi 38 minute de fiecare şarjă, ceea ce este egal cu 65 tone de oţel date patriei în plus. In acelaşi timp cheltuielile au fost micşorate cu 26.000 lei. In prima jumătate a lunii februarie la cuptorul nr. 4 au fost elaborate 38 de şarje rapide iar planul de producţie al cuptorului a fost realizat în proporţie de 126,3 la sută.

In cinstea Zilei ceferiştilor

Folosesc metodele feroviarilor sovietici

GALAŢI (de la corespondentul nostru). — In întîmpinarea zilei de 19 februarie, se pregătesc cu noi succese în producţie şi ceferiştii de la staţia C.F.R. Brăila. Antrenaţi în întrecerea socialistă muncitorii şi tehnicienii de aci au reuşit să expedieze peste plan pe luna februarie cu 11 la sută mai mult tonaj brut şi cu 7 la sută mai mult tonaj net la trenurile marfă, să depăşească cu 4 la sută sarcina statică a vagoanelor marfă. In fruntea întrecerii se află tura condusă de tovarăşul Vasile Tănase. Organizîndu-şi bine munca şi folosind metodele înaintate ale feroviarilor sovietici, această tură şi-a depăşit cu 96 la sută sarcinile de plan ce i-au revenit.

Cu acelaşi interes în întîmpinarea zilei ceferiştilor muncesc şi muncitorii şi tehnicienii de la revizia de vagoane C.F.R. Brăila. Astfel ei au reuşit să repare peste plan 49 de vagoane. De asemenea au fost unse peste plan 1.300 osii şi revizuite alte 11.000 osii la vagoanele de călători şi marfă.

La începutul acestei luni, brigada a 7-a utemistă de sudori condusă de tînărul Gheorghe Neagu de la secţia locomotive a Complexului C.F.R. „Griviţa Roşie" s-a angajat ca în cinstea Zilei ceferiştilor să sudeze o locomotivă din economii de electrozi. Brigada a sudat pînă acum 29 de locomotive, realizînd zilnic o depăşire medie de 100 la sută.

In fotografie, tinerii Gheorghe Neagu şi Ioana Stoica făcînd ultimele lucrări de sudură din economii de electrozi la cea de a 29-a locomotivă realizată în această lună.

DE LA CONGRESUL AL XX-LEA AL P.C.U.S.

Aspect din sala de şedinţe a Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

1856 HEINRICH HEINE 1956
ȘI TINERETUL

Alfred Margul Sperber
Laureat al Premiului de Stat

La 17 februarie 1956 s-au împlinit 100 de ani de la moartea lui Heinrich Heine, cel mai mare poet german progresist. Din inițiativa Consiliului Mondial al Păcii, această figură de seamă din rîndul marilor scriitori revoluționari ai lumii va fi comemorată acum de oamenii cinstiți din toate țările.

Dintre toți marii poeți germani, opera lui Heine se bucură de cea mai mare răspîndire și popularitate în străinătate precum și în țara noastră; scrierile lui au rămas aproape în totalitatea lor actuale și vii. Intr-adevăr, Heine e un poet care are multe de spus oamenilor de azi, și în primul rînd tineretului. Tocmai în țări ca a noastră, care au înfrînt blestemul milenar al exploatării omului de către om, construindu-și o viață nouă, poetul și scriitorul Heine este în prezent cît se poate de actual. Pentru tineretul de azi opera și viața de luptă a acestui poet, prieten drag al lui Marx și Engels și care, cu drept cuvînt s-a numit „o spadă și o flacără", poate constitui un izvor de entuziasm în fața celor mai mărețe idealuri ale omenirii, îndemn și model de luptă dîrză și de afirmare curajoasă a crezurilor scumpe, în pofida oricăror greutăți și primejdii.

Actualitatea operei lui Heine se explică prin faptul că marele poet a trăit, asemenea nouă, într-o perioadă de istorice revoluții și vijelioase dezvoltări. Pe leagănul lui a căzut ultima rază a marii revoluții franceze iar la moartea lui ultimile zvîcniri ale revoluției din 1848 au fost înăbușite de reacțiunea europeană.

Copil, el a trăit furtuna războaielor napoleoniene. Poetul a admirat figura împăratului soldat, care a înfăptuit unele reforme progresiste burgheze, desființînd în regiunea Renaniei o seamă de instituții feudale depășite; și-a adus chiar o contribuție la crearea legendei în jurul figurii lui Napoleon, scriind nemuritoarea baladă despre cei doi grenadieri. Tînărul Heine a evocat geniul patriei sale și în acea neuitată viziune din „Loreley" pe care nici chiar arderea cărților de către naziști n-a reușit s-o șteargă din memoria poporului german și, înainte de toate, a tineretului german. Siliți să admită publicarea poeziei naziștii au comis uriașa prostie de a încerca să facă uitat pe cel mai iubit poet german, dînd drept autor al poeziei un „poet necunoscut".

Ca tînăr poet, Heine s-a eliberat repede de exaltările romantice deoarece spiritul timpului l-a atins cu aripile sale de bronz. Erau anii începutului revoluției industriale din Europa occidentală, ai deselor greve ale muncitorilor și ai distrugerilor anarhice de mașini de către proletarii lipsiți de o conștiință socialistă. Studentul Heine scrie în decembrie 1822 prietenului său Immermann: „Luptă împotriva nedreptății seculare, a prostiei care bîntuie și a răului! De mă primiți în frăția de arme a acestei lupte sfinte, vă întind bucuros mîna. **Poezia este în cele din urmă un lucru frumos, dar secundar!**".

Poezia nu este decît un lucru secundar — aceasta o spune un om care era cu siguranță conștient de talentul său uriaș, și căruia poezia îi era atît de scumpă. Acestea însă nu erau cîtuși de puțin cuvinte goale izvorîte dintr-un snobism blazat. Aceeași idee se repetă adesea la el. Iată ce spune în anul 1828, de data aceasta într-o formă foarte precisă:

„Nu știu dacă merit ca sicriul să-mi fie împodobit cîndva cu o cunună de lauri... Cu toate că am iubit-o atît de mult, poezia a fost întotdeauna pentru mine o jucărie sfîntă... O spadă să-mi puneți însă pe coșciug pentru că am fost un ostaș viteaz în războiul de eliberare a omenirii..."

Iar în anul 1855, puțin înainte de moarte, citim în introducerea pe care și-a scris-o la una din lucrări:

„Să fie zdrobită această lume veche, în care omul a fost exploatat de către om!... Și binecuvîntat să fie băcanul care va răsuci într-o zi din poeziile mele cornete în care va pune cafea sau tabac pentru bietele bătrîne..."

Vom sublinia aici cauzele cele mai de seamă ale victoriei operei lui asupra timpului, ale nemuririi sale. Precum se vede Heine a pus lupta politică, lupta pentru eliberarea omenirii, înaintea chemării lui de poet. Totuși marele efect al luptei lui politice se datorește tocmai faptului că a fost un mare poet și vice-versa!

O altă cauză pentru care Heine a rămas mai actual decît toți poeții contemporani lui, este faptul că nu a scris pentru o oarecare eternitate, ci pentru oamenii zilelor sale. El a participat cu pasiune la toate evenimentele și înfruntările politice din acel timp, aruncîndu-se cu toată înflăcărarea proprie personalității sale de om și poet în luptele de partid ale timpului: **împotriva** celor privilegiați, **pentru** cei nedreptățiți!

La aceasta se mai adaugă un lucru esențial: Heine este un om al timpurilor noi, un om care exprimă gînduri și simțiri apropiate de cele ale noastre, care înțelege, trăiește și simte alături de noi bucuriile și necazurile noastre. Profundul umanism al operelor sale ni-l face iubit și ne ajută să înțelegem că poziția de luptător a poetului și scriitorului politic își avea rădăcinile în dragostea lui de oameni, în marea lui generozitate.

Admirînd marile lui calități, uluitoarea sensibilitate, strălucirea limbii lui poetice, armonia, ușurința, expresivitatea, fidelitatea față de realitate și limpezimea de cristal a versurilor sale, cuceriți de umorul său, de prospețimea și vioiciunea expunerii, de îndrăzneala și originalitatea șarjei lui, nu trebuie să uităm nici o clipă că umanismul poetului este cel care dă relief tuturor acestor însușiri. Această atitudine — el era gata totdeauna să intervină, să se bată pentru demnitatea omului — o simțim la Heine mereu prezentă, și în poeziile entuziaste și exaltate, și în simpla glumă, și în anecdota sclipitoare, și în necruțătoarea satiră. Acest umanism militant chezășuiește prețuirea eternă a operei sale care e totuși atît de legată de timpul său.

O altă calitate a operelor sale este eroismul, curajoasa afirmare și apărare a vieții. Heine a fost un ostaș neînfricat; de cele mai multe ori el a luptat fără să-și precupețească averea, sănătatea, interesele personale. Cea mai bună dovadă a tăriei lui sufletești a făcut-o Heine atunci cînd o boală îngrozitoare, paralizia șirei spinării, l-a ținut ani mulți, pînă la moarte, în „cavoul de saltele", țintuit la pat cu dureri nemaipomenite, cînd simțea că trupul îi moare bucată cu bucată. Paralizat și orb, Heine a făurit în această înspăimîntătoare stare o strălucită victorie a spiritului asupra infirmității trupului. In ciuda suferințelor îngrozitoare, spiritul lui incomparabil și-a păstrat toată puterea ofensivă și limpezimea strălucitoare, forța de a afirma viața cu temeritate. Niciodată nu a scris Heine poezii și balade atît de frumoase, cîntece atît de combative și revoluționare, satire atît de scînteietoare, spirituale și nimicitoare ca în această vreme de mari încercări ale rezistenței sale trupești. Vechii lui dușmani de moarte, reacționarii, au simțit necruțătoarea ascuțime a acestui spirit și ura lui care-i amenința și de dincolo de mormînt:

„I-am detestat și i-am combătut toată viața, iar acum cînd spada alunecă din mîna muribundului, mă mîngîie o singură convingere: comunismul, care în drumul său îi va întîlni mai întîi pe ei, le va da lovitura de grație — și desigur aceasta nu va fi o lovitură de măciucă, nu; uriașul îl va strivi cu o simplă lovitură de picior, așa cum se strivește o broască rîioasă".

Iată testamentul politic al lui Heine care — deși a avut unele inconsecvențe explicabile prin condițiile în care a trăit și a creat — a fost primul poet german care a recunoscut și salutat rolul istoric mondial al proletariatului în dezvoltare.

Dar nu numai prin valoarea sa proeminentă ca poet și scriitor revoluționar, Heine rămîne unul din marii poeți ai literaturii mondiale. Nu trebuie să uităm că nu există un alt clasic al literaturii universale, ale cărui versuri să fi fost transpuse în muzică într-o asemenea proporție. Poezia „Ești ca o floare" a fost pusă pe note de peste 170 de ori. Iată un singur fapt, atît de elocvent, despre valoarea excepțională a liricii lui Heine.

Farmecul liricii de dragoste a lui Heine este incomparabil. Toți tinerii au fost cîndva subjugați de acest farmec și primele lor sentimente de dragoste și-au găsit totdeauna oglindirea în versurile lui Heine. Ca poet al dragostei, Heine ocupă în vremea noastră în orice țară, același loc pe care l-a avut la timpul său Petrarca, acum 500 de ani.

De la cîntecul popular, Heine a învățat simplicitatea limbii și a expresiei. Atmosfera de unică încîntare a versurilor sale de dragoste se regăsește și în splendidele sale poezii închinate mării — el este unul din cei mai mari cîntăreți ai mării din literatura mondială — și în minunatele sale balade dintre care orice om cult cunoaște cel puțin „Loreley" și „Grenadierii".

Și ca prozator Heine contează printre primii scriitori ai lumii. De mai mult de un secol impresiile sale de călătorie delectează pe tineri și bătrîni. Stilul său captivant și spiritual, admirabilele descrieri de natură, atmosfera plină de farmec și, înainte de toate, acel spirit plin de voioșie tinerească, de optimism viguros, care străbate aceste descrieri, au făcut ca ele să devină o lectură de predilecție a tineretului.

Heine este și un povestitor de excepțional talent. E regretabil că a neglijat această latură a talentului său; din cea mai renumită povestire, „Rabinul din Bacharach" n-a scris decît un fragment. Se mai găsesc însă risipite în scrierile lui („Nopți Florentine", „Zeii în Exil", „Spirite elementare") adevărate nestemate ale artei sale de povestitor.

In legătură cu aceasta trebuie să mai relevăm îndeosebi cîteva opere în care Heine evocă cu arta lui minunată amintirea tinereței sale cum ar fi: „Memorii", cartea „Le Grand" etc.

Scrierile lui Heine privind problemele de artă, estetică, de literatură și de critică a culturii se numără printre cele mai bune ale acestui gen („Școala Romantică", „Despre istoria religiei și a filozofiei în Germania", „Pictori francezi"). El a dat definiții prețioase și a analizat cu mare pătrundere de asemenea tendințele esențiale ale artei în raporturile ei cu problemele timpului dezvoltînd o teorie realistă a artei care are contingențe puternice cu concepțiile noastre de azi.

Pentru a încheia, mai putem adăuga în ce privește pe Heine ca prozator că, prin stilul lui limpede și plăcut, el a devenit creatorul unui nou gen de eseu larg accesibil și anume al foiletonului.

E limpede că nu putem arăta aici nici în linii generale, enumerînd pe scurt datele biografice și operele, complexitatea personalității lui Heine, tot ceea ce mai poate spune el și azi tineretului romîn. Datoria noastră este să evocăm figura atît de dragă a lui Heine astfel încît să se facă simțită fermecătoarea putere pe care geniul lui plin de vioiciune o exercită de mai mult de 100 de ani, în primul rînd asupra tineretului. Și înainte de toate trebuie să subliniem patosul tribunului și luptătorului pentru o lume mai bună și mai fericită, a luptătorului care a adresat tineretului chemarea aprinsă:

„Fugi de ispite! Mere-aurite
Să nu te abată din drumul tău.
Săgeți otrăvite, lănci ascuțite
Nu-l pot opri pe erou."

(Către cei tineri)

DIN LIRICA LUI HEINE

Iluminare

Michel, ți-a căzut azi ceața
De pe ochi? Pricepi tu tot?
Ieri ți-au șterpelit din față
Supa — și te-ai lins pe bot.

Totuși îți făgăduiră
Surogat curat, ceresc:
Ingerii o fericire
Fără carne-ți pregătesc.

Zi, evlavia-ți slăbește
Sau ți-e foame îndoit?
Cupa vieții, bărbătește,
Soarbe-o-n cîntec răzvrătit.

Haide, Michel, nu te teme!
Satură-te pe pămînt.
C-ai să ai destulă vreme
De digestie-n mormînt.

In romînește de
VERONICA PORUMBACU

(Din volumul de poezii în pregătire la E.S.P.L.A.)

Mersul lumii

Cel ce-n lume avere are,
Tot mai multă va avea;
Celui ce are puțină,
Și puținu-i se va lua.

Dacă însă n-ai nimica,
Piei din lume, haimana —
Drept la viață, n-au, știi bine,
Decît cei ce au ceva.

In romînește de
FR. PAPADACHE

Pe deșertul țărm

Pe deșertul țărm al mării
Noapte s-a lăsat, și-n noapte
Dintre nori se rupe luna.
Și din valuri sună șoapte:

„E nebun pesemne-acela
Dacă nu-i înamorat?
Veșnic trist și veșnic vesel,
Parcă-i lucru necurat".

Printre nori se furișează
Luna cu zîmbiri șirete:
„E nebun, înamorat e,
Pe deasupra și poet e".

In romînește de ȘT. O. IOSIF

Mamei mele B. Heine născută Geldern

(Fragment)

Țin capul sus, precum îmi este firea;
Sînt rău și îndărătnic, știu prea bine;
De m-ar privi și regele, mi-aș ține
In ochii lui, neînfricat, privirea.

Și totuși, mamă-ți fac mărturisirea:
Oricît s-ar îngîmfa mîndria-n mine,
In preajma ta, alăturea de tine,
Sfiala-mi covîrșește-n piept pornirea.

E duhul tău ce mă cuprinde oare?
Blîndețea ta, trecînd biruitoare
Și avîntîndu-se fulgerător spre soare?

Sau poate amintirea, ce-mi arată
Cum inima ți-am frînt-o altădată,
Duioasa-ți inimă îndurerată?

. . . .

In romînește de
LAZĂR ILIESCU

(Din volumul „Versuri alese" apărut în Editura Tineretului).

Cum învăț eu...

Pentru a reuși să-ți însușești cunoștințele predate la orele de curs, trebuie să muncești metodic.

Cea dintîi condiție a unei bune învățături e atenția în clasă deci, o problemă de disciplină personală.

Lecția se învață din clasă dacă ești atentă. Dar se întîmplă uneori ca atunci cînd tovarășul profesor începe predarea noilor cunoștințe, elevele — considerînd că au scăpat de grija ascultării — încep să comunice între ele. Eu lupt împotriva acestui obicei impunîndu-mi să fiu atentă chiar de la începutul lecției. O ideie pierdută face ca totul să rămînă neînțeles.

Din fericire acestea sînt cazuri rare. Cînd sînt atentă, subiectul lecției îmi place atît de mult încît venind acasă răsfoiesc reviste, cărți pentru a afla cît mai multe în legătură cu lecția predată. De pildă prima lecție de chimie organică de anul acesta mi-a plăcut atît de mult încît nu am scăpat nimic din explicația tovarășei profesoare. Ne-a vorbit despre primele sinteze de substanțe organice. Cînd am ajuns acasă am citit tot ce scria în carte, iar în revista „Știință și Tehnică" am găsit un articol despre furfurol, produs de sinteză, obținut din deșeuri de floarea-soarelui, pleavă, coceni de porumb. Acest produs are o deosebită importanță în industria materialelor plastice. De atunci am continuat să citesc cu regularitate reviste de specialitate, în care întotdeauna am găsit ceva interesant de învățat. De aici am tras concluzia că, lecția predată în clasă trebuie folosită ca bază a dezvoltării cunoștințelor acasă, prin completarea acestor cunoștințe cu lecturi particulare, iată calea către formarea unei pregătiri temeinice, unei culturi bogate. A fi atent în clasă nu este suficient. A doua condiție a unei bune învățături este, după părerea mea luarea notițelor. Această chestiune este rezolvată de fiecare în felul său. Eu nu notez explicațiile tovarășilor profesori cuvînt cu cuvînt. Transcriu explicația în întregime numai cînd ne este dictată de tovarășa profesoară. Caut ca totul să fie cît mai sistematizat. Mulți dintre noi sînt înclinați să creadă că notițele și atenția la ore, sînt necesare numai atunci cînd nu au manual. In realitate pentru un elev ce frecventează regulat școala manualul nu e decît un sprijin, un ajutor la învățătură. Intîlnești acolo lucruri noi, îți sistematizezi cunoștințele. Manualul însă nu trebuie citit asemenea unei cărți de povești. Eu citesc lecția din manual notînd amănuntele în dreptul notițelor luate în clasă, corectînd nume, sau extrăgînd ideile principale. Pentru a-mi fixa cunoștințele reproduc lecția după notițe cu voce tare, uitîndu-mă din cînd în cînd pe caiet pentru a nu greși. Caut să înțeleg întotdeauna ceea ce spun, nu învăț mecanic și mă opresc asupra cuvintelor necunoscute intrebînd pe cei din jurul meu sau căutînd în dicționar.

Programul de studiu pe care mi-l fac caut să fie cît mai variat. In ceea ce privește ordinea materiilor, învăț la o materie mai grea, după una mai ușoară și neasemănătoare. Folosind această metodă de studiu eu am reușit să obțin rezultate bune la învățătură.

NORA OLTEANU
clasa IX-a F.
Șc. medie de fete nr. 22 Buc.

Studierea documentelor Congresului — preocupare a fiecărui cursant

Incă din primele zile ale celui de al II-lea Congres al partidului cînd textele rapoartelor și cuvîntărilor rostite au început să apară în presă, studierea acestor documente a devenit o sarcină și o preocupare permanentă a cursanților din cursul seral pe care-l conduc. In discuțiile avute cu cursanții, am căutat să le atrag atenția asupra importanței pe care o are studierea documentelor Congresului pentru fiecare utemist. Această problemă a fost discutată chiar în cadrul adunării generale a organizației de secție și ca urmare a acestui fapt tovarășa Eremia Maria și alți cursanți care au avut un număr mai mare de absențe, au început să frecventeze cu regularitate cursul seral.

In perioada celor două săptămîni care ne despărțeau de primul seminar, am stat de vorbă cu fiecare cursant în parte, explicîndu-i ce probleme importante trebuie să rețină din raportul tov. Gh. Gheorghiu-Dej, cum trebuie să-și alcătuiască conspectul la această temă și ce însemnătate are studierea acestor probleme. Mai tîrziu am controlat dacă problemele au fost înțelese, dacă cursanții au studiat și și-au alcătuit conspectul. Toate aceste discuții și consultații anterioare au făcut ca tovarășii să vină bine pregătiți la cursul seral, iar discutarea problemelor la seminar din tema întîia să se facă în mod viu și atractiv.

Astfel, în cadrul problemelor legate de situația internațională cursanții au dezbătut în mod aprofundat principalele evenimente care au avut loc în perioada dintre cele două Congrese, și au discutat pe larg de pildă, despre rolul maselor populare în desfășurarea evenimentelor istorice.

De asemenea, discuțiile referitoare la această temă au fost îmbogățite cu exemple privind ultimile evenimente care au avut loc pe plan internațional în perioada de după cel de al doilea Congres al partidului. Astfel, tovarășa Elena Stoenescu a vorbit despre schimbul de mesaje dintre tovarășul Bulganin și președintele Eisenhower, privind încheierea unui tratat de prietenie între U.R.S.S. și Statele Unite ale Americii, precum și despre sesiunea Comitetului Politic consultativ al Statelor participante la Tratatul de la Varșovia, care a avut loc recent la Praga. Totodată s-a vorbit despre politica externă a țării noastre. In legătură cu aceasta s-a arătat concret modul în care munca profesională și politică a fiecăruia contribuie la întărirea păcii între popoare.

Discutarea celei de-a doua probleme a seminarului și anume: cele două etape ale transformărilor revoluționare din țara noastră, a avut un loc important în cadrul seminarului. Cu această ocazie s-au lămurit o serie de probleme și s-a accentuat în mod deosebit asupra factorilor care duc la consolidarea orînduirii democrat-populare din țara noastră.

Tov. Maria Eremia, de exemplu, a vorbit despre rolul sfaturilor populare și în legătură cu aceasta a subliniat importanța alegerilor de deputați pentru sfaturile populare, precum și sarcinile care revin fiecărui utemist în legătură cu alegerile.

Tot aici s-a vorbit despre necesitatea ridicării nivelului ideologic, despre întărirea muncii de organizație și despre lupta pentru îndeplinirea celui de al doilea plan cincinal.

Concluziile trase la sfîrșitul acestui seminar au subliniat importanța și necesitatea studierii documentelor Congresului pentru ridicarea nivelului muncii noastre.

ZENAIDA FEINBERG
propagandista cursului seral al organizației de secție nr. 15 F.C. „Gh. Gheorghiu-Dej"

În laborator

Acum, în preajma primăverii, în laboratorul raional din Roman, pentru controlul semințelor se desfășoară o intensă activitate. Zilnic în acest laborator se cercetează și se face analiza semințelor aduse de gospodăriile agricole de stat, de gospodăriile agricole colective, de întovărășiri și de țăranii muncitori cu gospodării individuale.

In fotografie: inginerul Valentina Macovei, șefa laboratorului și referentele tehnice Emilia Tintă și Aneta Rusu de la laboratorul raional de cercetarea semințelor din Roman lucrînd la cercetarea semințelor.

Pregătiri în vederea recensămîntului populației

GALAȚI (de la corespondentul nostru). Pînă la 21 februarie mai sînt cîteva zile. La această dată va avea loc recensămîntul populației.

In raionul Tecuci se fac intense pregătiri în vederea desfășurării în bune condițiuni a operațiilor recensămîntului.

De pildă, comisia raională de recensămînt a acestui raion a instruit 500 recenzori care vor activa în cadrul comunelor. Formularele și materialul necesar au fost pregătite și repartizate comisiilor comunale și orășenești din timp. De asemenea au fost difuzate materialele de popularizare în scopul unei înțelegeri cît mai depline a acestei importante acțiuni. Comisiile raionale, orășenești și comunale au făcut în zilele trecute o ultimă verificare a lucrărilor pregătitoare, iar în cursul zilei de 17 februarie a început vizitarea preliminară a locuințelor.

Informații

● Vineri dimineața au părăsit Capitala plecînd spre Paris, acad. I. G. Maurer, directorul Institutului de Cercetări Juridice al Academiei R.P.R., prof. univ. Edvin Glaser, șeful secției de drept internațional și prof. univ. Tudor Popescu, șeful sectorului de drept internațional privat din Institutul de Cercetări Juridice al Academiei R.P.R., care vor participa la Colocviul organizat între 17-22 februarie în capitala Franței de Asociația Internațională a Juriștilor de pe lîngă UNESCO.

● Societatea pentru răspîndirea științei și culturii anunță că sîmbătă la ora 18 va avea loc în sala Bibliotecii centrale universitare din Calea Victoriei 88, conferința „Democratismul puterii populare", pe care o va ține prof. I. Anghene. După conferință va rula filmul „Alarmă în munți".

Părtași la muncă și bucurii

Era în toamna unuia din anii trecuți, an ale cărui evenimente le numim „ale zilelor noastre". In satele comunei Vadu Pașii era o mare frămîntare. Seara, oamenii se strîngeau în grupuri și discutau.

Erau la o răscruce. Comuniștii stăruiau pentru formarea unei gospodării colective. De multe ori oamenii, după ce ascultau spusele comuniștilor despre noua viață în colectivă, hotărau să nu mai șovăie și să facă acest pas; ca, a doua zi, după ce pe la urechi li se strecura un „sfat" chiaburesc „binevoitor", să se răzgîndească. Pînă la urmă, comuniștii au biruit. In satul Focșanei, mai multe familii au pus baza unei gospodării colective. La inaugurare, doar chiaburii au fost aceia care i-au privit cu ură pe noii colectiviști. Unii țărani muncitori însă nu-și ascundeau îndoiala ori neîncrederea. Vorbele țăranului sărac Vasile Brînzeică: „Să știu de bine că mă tîrăsc de foame și în colectivă nu intru", oglindeau starea în care-i adusese zvonurile chiaburești pe unii oameni cinstiți.

Puteau oare comuniștii să lase pe acești oameni în voia soartei, să se lămurească singuri? Nu, hotărît că nu. Ședințele, vorbele nu mai erau însă în acest caz hotărîtoare. Oamenii voiau să vadă fapte, voiau să vadă ce viață vor duce colectiviștii. Pentru asta era nevoie, ca chiar din primul an al vieții noii colective, să se obțină o recoltă bogată. Dar puteau oare colectiviștii să facă aceasta, cu atelajele lor? Nu, pămîntul pentru a rodi din belșug trebuia nu zgîriat, ci lucrat cu nădejde. Atunci, în acest moment hotărîtor, a sosit în comună brigada de tractoriști a utemistului Ion Mîndruță, de la S.M.T. Poșta-Cîlnău. La început unii nu se uitau la tractoriști mai puțin chiorîș decît la colectiviști. La cămin de mergeau sărbătoarea, nici o fată nu juca cu tractoriștii și nici flăcăii nu prea le căutau prietenia. Chiaburii se întreceau în a scorni zvonuri.

Intr-o sărbătoare, Ion Mîndruță, care ochise demult o codană mlădie și oacheșă, o invită la joc. **Fata se uită la tractorist,** privi în jur și o zbughi afară. Mîndruță se mînie și trecu să invite o altă fată. Păți însă aceeași rușine. Ceilalți ortaci ai brigăzii n-avură mai mult succes.

★

A doua zi, cu puțin înainte de prînz, Mîndruță era pe tractor, alături de Ion Dima. Revizuise un defect și acum supraveghea atent mașina și pe tractorist. In capul tarlalei, tractoristul opri pentru a face loc unui car plin cu znopi de coceni, din vîrful căruia abia se zărea capul unei codane.

Fără să-și dea seama ce avea să se întîmple, cînd carul ajunse în dreptul tractorului, Dima apăsă pe accelerator ca să verifice încăodată funcționarea motorului. Boii se speriară și, cîrmind într-o parte, răsturnară carul în șanț. In învălmășeala răsturnării, un țipăt izbucni din cocenii răvășiți. Mîndruță sări de pe tractor și azvîrlind maldărele de coceni scoase de sub ei o fată cu fața mînjită de pămînt și leșinată de spaimă. Cu toată statura-i mică, o înfășcă pe sus și porni cu ea, în goană, spre vagonul dormitor.

El spune că numai după ce a spălat-o și fata și-a revenit încredințîndu-se că n-a pățit nimic, abia atunci a recunoscut în ea pe mlădia și oacheșa codană care-l refuzase la joc. Martori n-au fost însă și nimeni nu poate ști ce și-au spus cei doi tineri. Dar din ziua aceea, ei au devenit buni prieteni.

Trecu iarna, primăvara veni iar pe meleagurile comunei Vadu-Pașii și odată cu ea și tractoriștii. Ruxandra, pentru că așa o chema pe codană, prinse a trece „întîmplător" tot mai des pe la brigada de tractoare. Și pentru că, oricum, era mare rușine ca o fată să treacă pe la brigada de tractoare chiar din întîmplare, Ruxandra lua cu ea și alte fete, iar fetelor li se alăturară și flăcăi. Tractoriștii își dădură silința ca „întîmplătorii" lor oaspeți să se simtă cît mai bine. De dragoste nu se putea vorbi cu toți de față, așa că Mîndruță, Ruxandra, oaspeții și tractoriștii începură să joace șah, domino, **să tăifăsuiască despre tractoare,** despre mașini, despre dărnicia pămîntului, despre lucrarea lui pe suprafețe mari cu tractoarele și despre altele.

★

Veni vremea treierișului, vreme cînd, așa cum spuneau secretarul de partid din stațiune și comuniștii din Vadu-Pașii, tractoriștii trebuiau să-și spună cuvîntul. Batozele brigăzii de tractoare treierau acum nu numai la colectiviști. Una din ariile sătenilor cu gospodării individuale se nimeri chiar vecină cu a colectiviștilor. Munca începu cu spor și de o parte și de alta. Numai că recoltele nu erau la fel. Incă din primele zile tractoriștii afișară la ariile individualilor rezultatele obținute de colectiviști, comparate cu ale celor mai destoinici gospodari din sat. 1.700 kg. grîu la hectar obținuseră colectiviștii; dintre țăranii muncitori individuali numai vreo cîțiva obținuseră 1.100 kg. la hectar.

Multora nu le venea să creadă. Intr-una din zile s-a iscat chiar o ceartă pe arie. Țăranul cu gospodărie mică, Nicolae Fătu încercînd a lămuri cîtorva consăteni că nu mai au de ce se agăța împotriva întovărășirii, întîlni din nou, la cîțiva, aceeași îndărătnicie.

— La ce naiba vrei să mai așteptăm, bade Adam? In toamnă, v-ați împotrivit. In primăvară, ați zis ca să așteptăm, să vedem ce fac colectiviștii. Acum ce mai vreți?

— De văzut văd pe tablă, dar nu văd în saci.

De grupul de oameni se apropie Alexandru Ghizdeanu, pontatorul alimentator al brigăzii.

— Zici că n-ai văzut în saci, bade Adam? Dar cine te oprește să vezi? Știți ce? pînă vă vine rîndul la ceată să dăm o raită la aria colectiviștilor, că doar nu-i peste pămînt.

— Lasă, măi omule c-om merge, că doar n-au intrat zilele în sac.

— Ba, să nu mai tărăgănim și să mergem acum.

Un grup numeros de oameni porni în cele din urmă spre aria colectiviștilor. Intre ei erau și Ion Adam, Vasile Brînzeică, Mihalache Suditu și Nicolae Fătu.

Ion Mîndruță și colectiviștii îi primiră pe vizitatori, ca pe niște vechi prieteni. Țăranii priveau șuvoaiele aurii de boabe care curgeau din batoză și se minunau. Intrebările nu mai conteneau din toate părțile.

— Cum ați făcut?
— La cît ați arat?
— Cît ați dat la pogon?

Colectiviștii zîmbeau și priveau către tractoriști.

— Apoi, cum să facem! Am muncit cu nădejde, iar tractoriștii ne-au ajutat. Fără ei nu mai scoteam noi așa mîndrețe de grîu!

Un țăran, lăsîndu-și pălăria pe frunte și scărpinîndu-se la ceafă, zise oftînd:

— Ei, tractoarele!...

Tractoarele, tractoriștii își spuseseră primul cuvînt. In zilele care au urmat, oamenii au prins a se interesa mai îndeaproape de munca tractoriștilor, de felul cum au lucrat ei pămîntul, de metodele pe care le-au aplicat...

Zilele toamnei, cînd colectiviștii din Focșanei au cules 2.500 kg. porumb la hectar față de cele 1.800 ale țăranilor muncitori cu gospodărie individuală, au risipit și ultimile neîncrederi și, cînd în toamna anului 1954, plugurile au prins a răsturna din nou brazdă pentru recolta anului viitor, 40 de familii de țărani muncitori din comuna Vadu-Pașii, între care și Vasile Brînzeică, cel care cu un an în urmă spunea că mai bine „să se tîrască de foame, decît să intre în întovărășire", au sărbătorit înființarea întovărășirii agricole.

Oamenii au chiuit, s-au înveselit.

Nu mai puțin s-au bucurat în toamna anului 1955, cînd, după primul an de muncă în întovărășire, au cules și ei cîte 1.800 kg. grîu și cîte 2.400 kg. porumb la hectar, iar numărul familiilor întovărășite a sporit la 70.

La sărbătoarea lor, în toiul veseliei, e greu de reținut dacă cineva a închinat un pahar de vin în cinstea celor care au contribuit la înființarea întovărășirii, a tractoriștilor.

Tractoriștii s-au simțit însă și ei părtașii acestei bucurii.

ION ȘERBU

S.M.T. Albești a terminat reparațiile

SUCEAVA (de la corespondentul nostru). — Cu mult înainte de retragerea tractoarelor din cîmp, S.M.T. Albești, raionul Trușești, s-a preocupat de pregătirea și organizarea muncii de reparații. Au fost luate măsuri pentru aprovizionarea cu piesele necesare, au fost organizate posturi de lucru și au fost create în ateliere condiții optime de muncă. Toate acestea au făcut ca repararea celor 50 de pluguri, 21 semănători, 50 tractoare și a celorlalte mașini agricole să fie în momentul de față complect terminată.

La S.M.T. Albești s-au depus în această perioadă eforturi pentru efectuarea unor reparații de mai bună calitate. Grăitor în această direcție este și faptul că mecanicul controlor Emil Spighel și ajutorul său Dumitru Anastasie au dat la refăcut unele lucrări executate la un nivel calitativ necorespunzător.

In munca de reparații s-au evidențiat utemiștii Dumitru Miron, Niculai Turoatcă, Gheorghe Anton, Constantin Filip, care au muncit cu mult entuziasm.

Se extinde o nouă metodă

Noua metodă de exploatare a lemnului de fag, scoaterea lui din parchete în trunchiuri și catarge se extinde și în exploatările forestiere din regiunea Stalin.

La I.F.E.T. Orașul Stalin, muncitorii din parchetul „Vlădeni", care au început să exploateze fagul după noua metodă, obțin rezultate însemnate. Din 3423 m.c. masă lemnoasă exploatată ei au obținut cu 1475 m.c. mai mult lemn de lucru decît ar fi obținut dacă ar fi lucrat după metodele obișnuite. Muncitorii din parchetul Brebină aplicînd aceeași metodă au ridicat pînă la 70 la sută procentul lemnului de lucru din totalul masei lemnoase exploatate.

Convinși de avantajele și superioritatea noii **metode de exploatare a fagului,** muncitorii și tehnicienii din parchetele Vaida, Piscul Popii, Măgura și Măeruș din cadrul I.F.E.T.-ului Orașul Stalin, fac intense pregătiri pentru a aplica și ei noua metodă.

Vacanța de primăvară a elevilor

Ministerul Invățămîntului comunică:

Vacanța de primăvară pentru elevii tuturor școlilor de cultură generală va începe în dimineața zilei de 20 februarie și durează **pînă la 29 februarie.**

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P. C. U. S.

Cuvîntarea tovarăşului D. T. Şepilov

MOSCOVA 17 (Agerpres). — Textul prescurtat al cuvîntării rostite de D. T. Şepilov în şedinţa din după amiaza zilei de 15 februarie 1956 a Congresului al 20-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Raportul de activitate al Comitetului Central la Congresul al 20-lea al Partidului Comunist cuprinde o analiză marxist-leninistă profundă şi multilaterală a situaţiei internaţionale actuale.

In raportul tovarăşului N. S. Hruşciov sînt oglindite cu mare forţă şi putere de convingere legile de dezvoltare a celor două sisteme opuse — socialist şi capitalist. Intreaga evoluţie istorică a confirmat fără putinţă de tăgadă teza marelui Lenin că epoca actuală este epoca descompunerii şi pieirii sistemului capitalist, epoca apariţiei şi înfloririi impetuoase a unui sistem nou — socialist. Astăzi nu mai este suficient să se spună că capitalismul a încetat să fie sistemul unic, atotcuprinzător. Această afirmaţie a fost justă pînă la cotitura istorică mondială care s-a produs în urma celui de al doilea război mondial. Astăzi relaţiile socialiste s-au statornicit nu numai în ţara noastră ci şi într-o serie de ţări din Europa şi Asia, iar socialismul s-a transformat într-un sistem mondial care creşte şi se întăreşte.

Sistemul socialist se statorniceşte într-un ritm necunoscut înainte în istorie atunci cînd o formaţie socială era înlocuită cu alta. Intr-o treime de veac sistemul socialist nu numai că şi-a dovedit superioritatea deplină faţă de capitalism dar s-a şi constituit într-un sistem mondial care se dezvoltă neîncetat pe linie ascendentă.

Acestea sînt faptele istoriei. Cu toate acestea, în ciuda faptelor, ideologii burgheziei încearcă să respingă aprecierea ştiinţifică potrivit căreia capitalismul contemporan este în putrefacţie şi muribund.

Stadiul actual de dezvoltare a capitalismului necesită o permanentă stimulare militaristă. Viaţa a arătat însă că comenzile militare de stat în valoare de miliarde şi agresiunea militară directă pot, desigur, să întîrzie pînă la un anumit moment izbucnirea unei crize economice sau chiar să întrerupă vremelnic evoluţia ei.

Intreaga evoluţie economică în perioada de după război a dus la accentuarea continuă a dezvoltării inegale şi în salturi a capitalismului.

De aci nu trebuie să se tragă însă concluzii simpliste potrivit cărora producţia capitalistă ar urma o linie descrescîndă continuă. Marxişti-leniniştii au respins întotdeauna cu hotărîre teoria „stagnării" capitalismului, noţiune greşită şi neştiinţifică potrivit căreia putrezirea capitalismului în epoca imperialismului înseamnă „împotmolirea" forţelor de producţie, oprirea oricărui progres tehnic.

Goana după profituri maxime, îngustarea pieţii, ascuţirea într-o măsură fără precedent a concurenţei dintre ţările capitaliste, dintre monopolurile lor, iar concurenţa împinge inevitabil înainte procesul de reînnoire a capitalului fix. Intr-o serie de ramuri are loc un considerabil progres tehnic, se introduce utilaj nou de înaltă productivitate, se aplică perfecţionări de tot felul.

Ofensiva monopolurilor capitaliste împotriva intereselor vitale ale oamenilor muncii, nivelul ridicat al şomajului total şi parţial în principalele ţări capitaliste, creşterea uriaşă a scumpetei, accentuarea proceselor de ruinare a micilor producători de mărfuri, creşterea poverii fiscale, toate acestea duc inevitabil la ascuţirea simţitoare a contradicţiilor dintre muncă şi capital, la intensificarea luptei maselor muncitoare împotriva politicii cercurilor imperialiste, împotriva întregului sistem de asuprire capitalistă.

In raportul de activitate al C.C. se arată cu claritate că paralel cu ascuţirea contradicţiilor în principalele centre ale sistemului capitalist — în metropole — se desfăşoară procesul istorico-mondial al luptei victorioase a popoarelor din vasta lume colonială pentru libertatea şi independenţa lor.

Sfărîmînd lanţurile imperialismului şi ale relaţiilor feudale, marea Chină a păşit pe calea unei vieţi noi. Este adevărat că unii refuză să recunoască Republica Populară Chineză, dar după cum se spune pe bună dreptate în popor, marea revoluţie chineză nu are nevoie de o rezoluţie americană. India — a doua ţară de pe glob ca număr de locuitori, precum şi Indonezia, Egiptul, Birmania şi altele s-au eliberat de jugul colonialismului şi au dobîndit independenţa naţională. A început marele proces de renaştere a popoarelor Orientului arab, Africii, ţărilor Americii Latine. Intregul sistem ruşinos de asuprire colonială trozneşte din toate încheieturile.

Intreaga desfăşurare a evoluţiei istorice a demonstrat superioritatea incontestabilă a sistemului social socialist asupra celui capitalist.

Sistemul socialist înseamnă dezvoltarea impetuoasă a forţelor de producţie, lichidarea exploatării şi consumului parazitar, lipsa crizelor economice şi a risipirii avutului obştesc.

Ideile socialismului punînd stăpînire pe mase tot mai largi, au devenit cu adevărat o puternică forţă motrice a omenirii muncitoare.

Pe de altă parte devin tot mai evidente racilele şi plăgile de nevindecat ale orînduirii sociale capitaliste şi ale ideologiei imperialiste. Tocmai aceste linii opuse de dezvoltare a celor două sisteme determină esenţa, dacă ne putem exprima astfel, a strategiei ideologice a lumii capitaliste.

In ce constă esenţa acestei strategii? Prima tendinţă constă în aceea că purtătorii de cuvînt ai capitalismului contemporan încearcă în primul rînd să aranjeze faţada edificiului capitalist, în „stil popular" şi să scrie pe ea cu litere mari „lumea liberă" să lumineze această faţadă cu lumini atrăgătoare care să contracareze farurile puternice ale ideilor socialismului.

Ce ideal vor să inventeze scutierii spirituali ai capitalismului contemporan, pentru a camufla faţada edificiului capitalist după o „credinţă dinamică" înşelătoare? In ultimii ani, un astfel de ideal inventat a fost mitul aşa-numitului „capitalism nou", sau după cum este numit tot mai des de ideologii imperialişti, „capitalismul popular". Potrivit acestui mit, vechiul capitalism ar fi încetat de mult să existe. După cum scrie economistul Barley, în secolul al XX-lea a avut loc „...revoluţia capitalistă". Ea ar fi dus chipurile la schimbări radicale în domeniul economiei şi în domeniul relaţiilor de clasă. Unii publicişti burghezi zugrăvesc acest „capitalism nou" ca un capitalism „cu economie planificată", sau „cu o economie echilibrată cu folosirea completă a braţelor de muncă". Alţii afirmă că „noul capitalism" a creat el însuşi o „forţă de echilibrare" împotriva racilelor capitalismului, provocate de stăpînirea monopolurilor. Alţii ajung chiar să spună că acesta este capitalism fără capitalişti şi muncitori, întrucît, chipurile, capitaliştii şi muncitorii muncesc la fel, doar în sfere diferite.

In Statele Unite mitul despre „noul capitalism" este ridicat la rangul de doctrină oficială de stat. In S.U.A. propaganda „capitalismului popular" a fost încredinţată unei agenţii guvernamentale speciale de informaţii. Agenţia de informaţii a organizat chiar o expoziţie specială sub denumirea de „Capitalism popular", care va fi prezentată la tîrgurile din întreaga lume. „Capitalismul popular" este însă tot atît de absurd ca şi gheaţa prăjită. Cît de mare este forţa de atracţie a ideilor socialismului, dacă în fortăreaţa lumii capitaliste — Statele Unite ale Americii oameni de stat de seamă şi scutierii lor spirituali sînt siliţi să ascundă sub toga „popularităţii" trupul bătrîn şi intrat în putrefacţie al capitalismului.

Se înţelege de la sine că noi nu propunem capitalismului un compromis în problemele ideologice, de program. Concepţia capitalistă despre lume şi cea socialistă nu se pot împăca. Dar acest lucru nici nu este necesar pentru coexistenţa paşnică a celor două sisteme.

Disputa în legătură cu problema care orînduire este mai bună — capitalismul sau socialismul, — nu poate fi rezolvată prin forţă, nu poate fi rezolvată prin metoda „războiului rece".

Teoria comunismului ştiinţific ne învaţă că trecerea de la modul de producţie capitalist la cel socialist este un proces revoluţionar care are loc sub conducerea clasei muncitoare. Însă transformările revoluţionare în sine au diferite forme.

Patria noastră a fost prima ţară din lume care a rupt-o cu capitalismul şi a păşit pe calea socialismului.

De la acest hotar măreţ au trecut aproape patru decenii. Situaţia mondială s-a schimbat radical. S-a format puternicul lagăr al ţărilor democraţiei şi socialismului, în care ideile comunismului constituie concepţia despre lume a multor sute de milioane de oameni. Se desfăşoară lupta victorioasă a popoarelor din ţările coloniale şi dependente împotriva jugului imperialist. In ţările în care capitalismul mai menţine încă dominaţia, milioane de oameni năzuiesc din toată inima spre socialism. Oare muncitorii din Anglia care urmează partidul laburist, trade-unioanele, nu sînt adepţi ai socialismului? Nu mai vorbim despre combativa şi glorioasa clasă muncitoare din Franţa şi Italia, care a dat atît de multe dovezi ale devotamentului ei faţă de ideile socialiste.

In aceste condiţii numai formaliştii şi dogmaticii într-ale marxismului pot crede că asemenea revoluţii din cele mai adînci, cum este trecerea de la o orînduire socială la alta, pot fi înfăptuite după un singur model, după un singur şablon, de pildă, în Danemarca la fel ca în Brazilia, iar în Suedia la fel ca în Malaya. Aceasta este o denaturare a esenţei marxismului, a spiritului său creator. Istoria confirmă pe deplin previziunea marelui Lenin că „dezvoltarea revoluţiei în diferitele ţări se desfăşoară sub forme diferite, în ritm diferit (şi nici nu poate să se desfăşoare altfel"). (Opere, vol. 28, pag. 59, E.S.P.L.P.). Totul depinde de condiţiile concrete din fiecare ţară.

Creaţia maselor populare, a partidelor comuniste şi muncitoreşti a generat în cursul adîncilor transformări sociale în fiecare din ţările europene de democraţie populară multe lucruri noi şi specifice. Desfăşurarea revoluţiei socialiste în China se caracterizează printr-un şi mai mare caracter specific. După instaurarea pe cale revoluţionară a puterii populare, Partidul Comunist Chinez, aplicînd în mod creator marxism-leninismul, a ajuns la concluzia că în condiţiile Chinei prin „metode paşnice adică metodele convingerii, educării — arată Mao Ţze-dun — nu numai că se poate înlocui proprietatea individuală prin proprietatea socialistă, colectivă, dar se poate înlocui de asemenea proprietatea capitalistă prin proprietatea socialistă".

Din punctul de vedere al buchelor într-ale marxismului un asemenea mod de a aborda problema transformării proprietăţii exploatatoare în proprietate socialistă este aproape o călcare în picioare a principiilor marxism-leninismului. Iar de fapt acesta este marxism-leninismul creator în acţiune, aplicarea măiastră a dialecticii marxiste la condiţiile concrete ale Chinei, ceea ce eroicul Partid Comunist Chinez înfăptuieşte cu atîta curaj şi înţelepciune.

Nu încape îndoială că viitoarea creaţie a milioanelor şi milioanelor de oameni ne va aduce o şi mai mare varietate de forme ale trecerii de la capitalism la socialism.

In această ordine de idei, o uriaşă însemnătate teoretică şi practică o au tezele expuse în raportul tovarăşului N. S. Hruşciov — „Unele probleme principiale ale actualei evoluţii internaţionale" — inclusiv tezele despre formele trecerii diferitelor ţări la socialism.

Se înţelege de la sine că în condiţiile concrete ale unei ţări în care s-a format un puternic aparat reacţionar, birocratic al dictaturii burgheze, în care există o clică militaristă puternică şi în care clasele exploatatoare vor opune o împotrivire disperată oamenilor muncii în lupta lor pentru transformarea societăţii pe baze noi, socialiste, dictatura proletariatului va fi nevoită să frîngă această împotrivire prin măsuri de violenţă. In asemenea condiţii se pot dovedi a fi inevitabile cele mai ascuţite forme ale luptei de clasă. Ele sînt impuse clasei muncitoare de clasele exploatatoare.

Dar Lenin a subliniat nu odată că „Dictatura proletariatului... nu este numai un regim de violenţă împotriva exploatatorilor şi nici nu înseamnă în mod principal violenţă". (V. I. Lenin, Marx-Engels marxism pag. 417-418, Ed. P.M.R.). Războiul civil, cele mai ascuţite forme ale luptei de clasă nu sînt de loc inevitabile în orice ţară, în orice situaţie.

In situaţia mondială actuală, nouă, este pe deplin posibilă pentru o serie de ţări şi o situaţie cînd clasa muncitoare, în frunte cu avangarda ei comunistă, unind strîns în jurul său pe oamenii muncii, toate forţele progresiste, poate să transforme parlamentul — în procesul luptei revoluţionare — într-un organ al adevăratei democraţii, care acţionează în interesul majorităţii covîrşitoare a naţiunii. Leninismul cere să se ţină seama în mod concret de situaţia concretă.

Una din particularităţile caracteristice ale epocii noastre o constituie îmbinarea în unele ţări a revoluţiei socialiste cu lupta de masă a „tuturor celor asupriţi şi nemulţumiţi de tot felul". In condiţiile crizei generale a capitalismului se unesc în puternicul torent al luptei de eliberare naţională multe şuvoaie şi curente socialiste şi nesocialiste care rod şi surpă din diferite colţuri dărăpănatul edificiu al capitalismului.

Aceste şuvoaie şi curente se deosebesc oare prin forţele lor motrice, prin ideologia lor, precum şi prin ţelurile lor nemijlocite? Fără îndoială că se deosebesc. Forţa de atracţie a ideilor socialismului a crescut într-o astfel de măsură încît alături de revoluţionarii proletari marxişti, se declară adepţi ai socialismului oameni politici, grupuri, partide, care nu concep socialismul în conformitate cu principiile marxismului revoluţionar, dar care sînt gata să lupte împotriva imperialismului, pentru interesele vitale ale clasei muncitoare şi ale tuturor oamenilor muncii.

Niciodată încă marea lozincă a unităţii nu a avut o importanţă atît de eficace şi multilaterală. Noi sîntem pentru unitatea rîndurilor muncitorilor şi întindem o mînă prietenească de solidaritate proletară tuturor organizaţiilor şi partidelor muncitoreşti, tuturor acelor care sînt gata să ajute clasa muncitoare să-şi îndeplinească cu cinste misiunea istorică.

In raportul de activitate al Comitetului Central şi în Proiectul de Directive cu privire la cel de al şaselea plan cincinal sînt trasate noi sarcini grandioase în domeniul construcţiei economice şi culturale.

Un mare pas înainte se va face în domeniul ridicării bunăstării materiale şi a nivelului cultural al poporului nostru.

In condiţiile trecerii treptate de la socialism la comunism, rolul şi importanţa teoriei marxist-leniniste cresc într-o măsură tot mai mare, deoarece comunismul nu apare în mod spontan, el este creat prin munca milioanelor de oameni sovietici în deplină conformitate cu cerinţele legilor economice obiective, potrivit planurilor şi indicaţiilor elaborate de partidul comunist pe baza cunoaşterii aprofundate şi folosirii juste a acestor legi. Aceasta înseamnă că cunoaşterea legilor dezvoltării economice, traducerea în viaţă a tezelor teoriei marxiste, generalizarea rezultatelor activităţii practice a maselor, popularizarea experienţei înaintate sînt sarcini de cea mai mare importanţă ale întregii munci ideologice.

A fi un lucrător demn în domeniul ideologiei înseamnă a lupta pentru noi succese ale construcţiei economice şi culturale, pentru creşterea nivelului conştiinţei socialiste a oamenilor sovietici şi — pe această bază — pentru sporirea producţiei de cărbune, oţel, petrol, energie electrică, maşini, cereale, unt, carne, legume, cartofi, pentru ca poporul nostru să aibă din belşug bunuri materiale şi culturale.

Tovarăşi! Mii de fapte dovedesc cît de gigantice sînt rezervele nefolosite de care dispunem dar, pe care instituţiile noastre ştiinţifice, economiştii, specialiştii în problemele agrare, propagandiştii, scriitorii şi mulţi lucrători practici de la noi le trec adeseori cu vederea.

In toate domeniile economiei naţionale s-au format mii de fruntaşi, inovatori, eroi şi eroine ale muncii. Intregul popor se bucură pe bună dreptate de succesele lor. Dar, vorbind despre eroi, uităm uneori că avîntul economic al ţării noastre este hotărît nu de recordurile fruntaşilor, ci de creşterea productivităţii muncii a întregii mase a lucrătorilor din economia naţională. Paralel cu succesele fruntaşilor există adeseori cele mai flagrante cazuri de productivitate scăzută a muncii, iar uneori chiar şi o risipă directă de forţe omeneşti şi mijloace materiale. In această ordine de idei îmi permit să dau citire următoarei scrisori nepublicate a lui Vladimir Ilici Lenin, datată din 12 aprilie 1922. El scrie:

„La noi partea cea mai slabă este excesul de raţionamente cu caracter general în presă şi de pălăvrăgeală politică în timp ce experienţa locală se studiază extrem de insuficient. Atît în verigile de jos, cît şi în cele de sus tendinţe puternice luptă împotriva redării juste în presă şi aprecierii juste a acestei experienţe...

Mai multe şi mai multe elemente concrete în studierea experienţei locale, mai multe detalii, amănunte, spirit practic, experienţa concretă, aprofundarea vieţii adevărate, a vieţii judeţene, a vieţii plăşilor şi satelor; trebuie să se analizeze unde, cine şi de ce (prin ce mijloace) reuşeşte, în ciuda mizeriei şi a ruinei, să obţină o îmbunătăţire reală, deşi neînsemnată, să nu ne temem să dezvăluim lipsurile şi nepriceperea; să popularizăm şi să facem reclamă oricărui activist local, care se afirmă întrucîtva, să-l dăm ca exemplu. Cu cît se va lucra mai mult pe această linie, cu cît vom aprofunda mai mult practica vie... cu atît mai mult succes vom obţine în îmbunătăţirea presei noastre, cît şi a întregii noastre construcţii...

Cu un salut comunist
Lenin"

Partidul nostru cere tuturor acelora care lucrează în domeniul ideologiei să lupte cu şi mai multă ardoare şi intransigenţă împotriva lipsei de idei şi a apolitismului, împotriva tuturor manifestărilor ideologiei burgheze. Munca noastră ideologică trebuie să fie cu adevărat creatoare.

Nemuritorul Lenin a creat partidul bolşevic la hotarul a două secole. O măreaţă epocă a chemat la viaţă un măreţ partid. Şi nu este oare un fapt că faptele eroice ale partidului leninist reprezintă gloria şi cinstea epocii noastre, mîndria şi speranţa întregii omeniri progresiste!

Leninismul a devenit steagul de luptă al contemporaneităţii, ideologia a sute de milioane de oameni, o puternică forţă motrice a maselor populare care năzuiesc spre o viaţă nouă, spre lumină, spre progres.

Trăiască leninismul!

Cuvîntarea tovarăşului M. A. Suslov

MOSCOVA 17 (Agerpres). — Text prescurtat al cuvîntării rostite de M. A. Suslov în şedinţa din dimineaţa zilei de 16 februarie, a Congresului al 20-lea al P.C.U.S.:

Tovarăşi!

In raportul său tovarăşul Hruşciov a expus clar, aprofundat, şi complect activitatea desfăşurată de partidul nostru în perioada la care se referă raportul, succesele sale remarcabile realizate sub conducerea Comitetului său Central, a expus sarcinile partidului în lupta pentru noi victorii ale comunismului.

Analizînd sub toate aspectele rezultatele activităţii C.C. al P.C.U.S., Congresul partidului, întregul nostru partid şi toţi oamenii sovietici au toate motivele să se mîndrească de ele şi să le aprobe cu cea mai profundă satisfacţie (Aplauze).

Vasta activitate pe care a desfăşurat-o partidul nostru în domeniul politicii externe a statului sovietic în perioada la care se referă raportul, a fost determinată de înţelegerea profundă a particularităţilor dezvoltării internaţionale actuale şi a sarcinilor care stau în faţa forţelor progresiste ale întregii omeniri. Nu există nici o problemă internaţională importantă care să fi frămîntat în aceşti ani popoarele din lumea întreagă în care Uniunea Sovietică să nu-şi fi spus cuvîntul, să nu fi adus o importantă contribuţie la rezolvarea ei.

Lupta activă a Uniunii Sovietice şi a celorlalte forţe iubitoare de pace a dus la două rezultate importante. In primul rînd s-a obţinut pentru prima oară după mulţi ani o anumită slăbire a încordării internaţionale.

Chiar şi faptul că în prezent pe globul pămîntesc nu există regiune unde să fie război, dovedeşte cît de însemnate progrese s-au înregistrat în situaţia internaţională. In al doilea rînd poziţiile forţelor păcii, democraţiei şi socialismului s-au întărit considerabil. Au crescut mult prestigiul internaţional şi influenţa Uniunii Sovietice şi al întregului lagăr al socialismului.

Cauza păcii s-a consolidat şi mai mult în ultimul timp cînd s-au lărgit legăturile de prietenie şi colaborarea Uniunii Sovietice cu statele iubitoare de pace din Asia. Forţele păcii au crescut şi în ţările capitaliste înseşi.

Tov. Hruşciov a răspuns convingător la problemele cele mai vitale care frămîntă popoarele tuturor ţărilor, bazîndu-se pe analiza marxistă a actualei situaţii internaţionale şi a prefacerilor istorico-mondiale care s-au petrecut în situaţia internaţională în perioada postbelică, bizuindu-se pe generalizarea experienţei noi acumulate de partidul nostru, de partidele comuniste frăţeşti şi de întreaga mişcare muncitorească internaţională. (Aplauze).

Cu greu poate fi apreciată în întreaga ei valoare însemnătatea tezelor teoretice elaborate în raportul de activitate al C.C. cu privire la problemele internaţionale actuale. Desigur ele vor avea o însemnătate uriaşă pentru consolidarea tuturor forţelor progresiste, vor constitui un ajutor pentru toate forţele înaintate care luptă pentru o pace trainică, pentru înlocuirea capitalismului, care şi-a trăit traiul, printr-o orînduire socială nouă, înaintată care aduce popoarelor eliberarea de sub exploatare, de războaie, de toate formele asupririi sociale şi naţionale. (Aplauze furtunoase).

Cu tot atîta zel şi iniţiativă a rezolvat partidul în perioada la care se referă raportul şi problemele dezvoltării interne a ţării.

Partidul a dezvăluit cu curaj lipsurile în diferite domenii ale activităţii economice, de stat şi de partid — la o serie de plenare ale C.C. el a elaborat un vast program în vederea avîntului considerabil al agriculturii şi îmbunătăţirea activităţii industriei. Se poate afirma fără teamă că de la industrializare şi colectivizare partidul nostru nu a realizat încă acţiuni economice atît de importante ca acelea care se înfăptuiesc în ţara noastră în prezent. Faptul că în decurs de doi ani am reuşit să mărim suprafaţa însămînţată în ţară cu peste 30 milioane ha. — ceea ce este egal cu suprafaţa însămînţată a cîtorva state europene luate la un loc — dovedeşte că în prezent partidul nostru este în stare să facă faţă celor mai mari sarcini.

In domeniul industriei, îndeplinirea celui de al 5-lea plan cincinal în 4 ani şi 4 luni arată de asemenea cît de uriaşe sînt rezervele care se scot la iveală şi în această ramură a economiei noastre naţionale.

Bazîndu-ne pe succesele realizate, putem trasa în prezent noi sarcini gigantice. In prezent putem dezvolta în ritm rapid nu numai industria grea ca temelie a întregii economii naţionale dar şi producţia de bunuri de consum să înmulţim simţitor avutul obştesc şi pe această bază să ridicăm serios bunăstarea maselor populare.

Tovarăşi! Poporul sovietic va întîmpina cu o mare însufleţire şi cu un nou avînt în muncă măsurile trasate de Comitetul Central al Partidului în vederea îmbunătăţirii în cel de al şaselea plan cincinal a condiţiilor de trai ale oamenilor sovietici despre care a raportat tov. Hruşciov.

Măsurile prevăzute trezesc ecouri largi în străinătate. Toţi oamenii cinstiţi se bucură împreună cu noi. Dar se găsesc şi unii, cărora acest lucru nu le este pe plac. Publicarea noului plan cincinal sovietic a trezit nemulţumirea anumitor cercuri. Aceste cercuri nu se mai îndoiesc de faptul că noul plan cincinal sovietic va fi îndeplinit. In prezent este recunoscut acest lucru. Altceva îi înspăimîntă. Despre aceasta a scris recent în mod sincer W. Douglas, membru al Curţii supreme a S.U.A. „Dacă Rusia, spune el, va reuşi să obţină pace, măcar pentru un deceniu ea va putea să ridice simţitor nivelul de trai în ţară.

Astfel ea va putea exercita o uriaşă influenţă asupra Asiei precum şi asupra Europei... Rusia zîmbitoare, paşnică, înfloritoare reprezintă cea mai grea problemă internaţională".

Intrecerea economică paşnică a celor două sisteme sociale îl face în mod vădit pe dl. Douglas să-şi piardă calmul şi noi nu intenţionăm să-l liniştim. Trebuie numai remarcat că o Rusie paşnică, înfloritoare nu reprezintă de fel „o problemă internaţională grea" pentru oamenii muncii simpli din întreaga lume care consideră pe drept cuvînt succesele oamenilor muncii din Uniunea Sovietică drept victorii ale măreţei cauze a păcii, democraţiei şi socialismului. (Aplauze prelungite).

Cel de al şaselea plan cincinal va constitui o etapă importantă în întrecerea economică paşnică a celor două sisteme. Particularitatea acestei etape constă în faptul că Ţara Sovietică dispune în prezent de toate condiţiile necesare pentru ca în termenul istoric cel mai scurt să rezolve sarcina economică fundamentală a U.R.S.S. — de a ajunge şi a întrece cele mai dezvoltate ţări capitaliste în domeniul producţiei pe cap de locuitor.

Partidul nostru a venit mai unit şi mai cimentat ca oricînd la cel de al 20-lea Congres. Linia politică justă a partidului, energia de nesecat care caracterizează activitatea ce o desfăşoară în interesul oamenilor muncii au unit ca nici o dată în jurul partidului întregul popor sovietic, au consolidat şi mai mult alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănime şi marea prietenie de nezdruncinat a popoarelor ţării noastre.

Unitatea de idei şi organizatorică a partidului este condiţia fundamentală a forţei şi tăriei sale şi în acelaşi timp izvorul tuturor succeselor sale.

Restabilirea normelor vieţii de partid şi principiilor conducerii de partid elaborate de Lenin, care au fost dese ori încălcate pînă la Congresul al 19-lea al Partidului, a contribuit în mare măsură la întărirea unităţii partidului şi sporirea activităţii, iniţiativei şi combativităţii sale.

Teoria şi practica cultului personalităţii, străine spiritului marxism-leninismului, răspîndite înainte de Congresul al 19-lea, au adus un prejudiciu însemnat muncii de partid atît în domeniul organizatoric cît şi în domeniul ideologic, au micşorat rolul maselor populare şi rolul partidului, au diminuat conducerea colectivă, au subminat democraţia internă de partid, au înăbuşit activitatea membrilor de partid, iniţiativa şi activitatea lor creatoare, au dus la lipsă de control, lipsă de răspundere şi chiar la bunul plac în munca anumitor persoane, au împiedicat desfăşurarea criticii şi autocriticii, au avut drept urmare faptul că unele probleme au fost rezolvate unilateral şi uneori chiar greşit.

Restabilirea principiului leninist al conducerii colective înseamnă restabilirea temeliei temeliilor construcţiei de partid.

Critica şi autocritica, care capătă o răspîndire tot mai largă, discutarea şi rezolvarea cu adevărat colectivă a celor mai importante probleme în cadrul organelor de partid dovedesc că în prezent se restabileşte cu succes principiul conducerii colective pe toate treptele, de la C.C. pînă la organizaţiile de bază. Se poate afirma fără pic de îndoială că în Comitetul Central principiul conducerii colective a fost pe deplin restabilit. Soluţionarea tuturor problemelor celor mai importante a trecut în mîinile Plenarei C.C. care se întruneşte în mod regulat, a acestui larg centru de partid care acţionează în mod colegial care este legat în modul cel mai strîns de sectoarele hotărîtoare ale construirii societăţii comuniste. Experienţa colectivă a Comitetului Central care se sprijină pe marxism-leninism, asigură conducerea justă a partidului şi a ţării, unitatea de nezdruncinat a rîndurilor sale. (Aplauze).

Este necesar să fie pe deplin învinsă teoria şi practica dăunătoare a cultului personalităţii şi să fie respectat cu stricteţe principiul conducerii colective în munca tuturor organelor de partid.

Tovarăşul Hruşciov a dezvăluit în raportul său lipsurile serioase în metodele de muncă ale organelor conducătoare de partid locale.

După ce C.C. a cerut să se pună cu hotărîre capăt metodelor cancelarist-birocratice de conducere, comitetele regionale, de ţinut, orăşeneşti şi raionale au început să muncească oarecum mai bine. S-a micşorat numărul şedinţelor şi consfătuirilor. Activiştii de partid au început să viziteze mai des întreprinderile, colhozurile, S.M.T.-urile, sovhozurile şi să se străduiască să ajute mai mult la îmbunătăţirea muncii. Dar deocamdată s-a făcut foarte puţin în această privinţă. Din păcate există încă şi în prezent destule organe de partid în care activiştii îşi cheltuiesc cea mai mare parte a timpului în forfota şedinţelor şi hîrţogărie şi nu în munca organizatorică în rîndul maselor.

Se întinde molima conţopismului şi în organizaţiile de bază ale partidului, adesea cu ajutorul comitetelor raionale ale partidului care cer procese verbale „desfăşurate" ale adunărilor şi consfătuirilor, tot felul de rapoarte, note informative etc. Ca urmare cea mai mare preocupare a unui secretar al organizaţiei de bază a partidului devine nu munca cu oamenii ci munca asupra hîrtiei care îi răpeşte cea mai mare parte din timpul său.

Trebuie redus personalul aparatului de partid pentru ca el să fie format dintr-un număr restrîns, dar calificat de activişti.

Raportul de activitate al C. C., prezentat de tov. Hruşciov, a caracterizat sub toate aspectele munca ideologică a organizaţiilor de partid, a arătat că principala ei lipsă constă în prezent în ruperea într-o măsură însemnată de viaţă, în nepriceperea de a generaliza şi răspîndi în mase formele construcţiei comuniste înaintate, verificate de viaţă, precum şi în slaba ei activitate în combaterea fenomenelor negative care frînează mersul nostru înainte. Aceasta este o critică justă şi îndreptăţită.

Partidul consideră munca ideologică ca o parte integrantă a întregii sale activităţi de construire a comunismului.

Or, munca noastră ideologică este în mod slab îndreptată spre rezolvarea unor sarcini importante şi într-o măsură însemnată merge în gol, transformîndu-se într-o învăţare pe dinafară a unora şi aceloraşi formule şi teze şi formînd adesea bucheri, dogmatici rupţi de viaţă.

Ascuţişul propagandei noastre a fost într-o măsură însemnată îndreptat spre trecut, spre istorie, în detrimentul problemelor zilelor noastre. In afară de aceasta, istoria partidului nostru era în aşa fel predată încît experienţa trecutului nu ajuta la înţelegerea justă a problemelor zilelor noastre.

Rezultă că milioane de comunişti din reţeaua învăţămîntului de partid au studiat mulţi ani de-a rîndul concepţiile greşite ale narodnicilor, economiştilor, bundiştilor şi n-au studiat cum să lupte la noi împotriva rămăşiţelor mentalităţii capitaliste în conştiinţa oamenilor şi să demaşte pe adversarii noştri ideologici de astăzi pe arena internaţională, n-au studiat procesele economice din ţară, experienţa inovatorilor, a întreprinderilor fruntaşe, realizările ştiinţei, pentru a munci în domeniul economic cu cea mai mare eficacitate, a ridica productivitatea muncii, a spori producţia de bunuri materiale, a rezolva cu succes celelalte sarcini ale construcţiei comuniste.

Majoritatea propagandiştilor noştri se descurcă greu în problemele economiei producţiei socialiste.

Trebuie ridicată exigenţa faţă de propagandişti. Nu trebuie să se alerge după un număr mare de propagandişti, ci să se aleagă oameni care sînt cu adevărat în stare să lege propaganda noastră de sarcinile practice ale construcţiei economice şi culturale.

Nu numai propaganda noastră, dar din păcate chiar şi frontul teoretic suferă într-o măsură însemnată de ruperea de viaţă şi de rămînere în urmă faţă de ea.

Să luăm de pildă ştiinţele economice. In etapa actuală, studierea profundelor procese de dezvoltare economică a societăţii noastre trebuie să reprezinte orientarea principală, hotărîtoare în studierea şi dezvoltarea gîndirii marxiste. Acest lucru nu înseamnă că trebuie slăbită atenţia faţă de studierea experienţei revoluţionare din trecut a partidului, sau faţă de filozofia marxist leninistă. Dar în etapa actuală de dezvoltare a societăţii sovietice atenţia principală trebuie să fie concentrată asupra studierii şi elaborării ştiinţei economice, deoarece cunoaşterea legilor obiective de dezvoltare a economiei socialiste oferă în primul rînd posibilitatea de a se folosi aceste legi pentru accelerarea construirii comunismului.

Un fapt îmbucurător în această privinţă este publicarea manualului de economie politică. Dar un manual este prea puţin, iar lucrări ştiinţifice serioase care să cuprindă o cercetare creatoare a proceselor economice, sînt din păcate încă foarte puţine.

In lucrările lor unii economişti au comis greşeli grave. Partidul a trebuit să îndrepte o serie de pseudo-economişti, care au răspîndit concepţii antimarxiste cu privire la necesitatea încetinirii ritmului de dezvoltare a industriei grele. A pricinuit prejudicii serioase negarea de către economişti a categoriei uzurii morale a tehnicii în socialism care a însemnat justificarea teoretică a rutinei şi conservatorismului în tehnică.

Economiştii studiază în mod defectuos acţiunea legii valorii în producţia socialistă.

Este neglijată şi elaborarea ştiinţifică a problemelor economiei ramurilor concrete ale economiei naţionale. S-a întîrziat foarte mult publicarea unui manual de economie a producţiei agricole, precum şi a unui manual de economie a industriei.

Şi în domeniul filozofiei se constată o rupere a gîndirii teoretice de sarcinile actuale ale vieţii noastre, ale construcţiei comuniste.

Ca urmare în primul rînd a ruperii de practică a unei părţi dintre economişti şi filozofi, a căpătat o largă răspîndire bucherismul şi dogmatismul. Esenţa bolii urîte denumită bucherism, nu constă pur şi simplu în faptul că cei atinşi de ea suferă de citatomanie, ci în faptul că criteriul suprem al justeţei punctului lor de vedere ei îl consideră nu practica, ci esenţa unor declaraţii făcute de somităţi într-o problemă sau alta.

La noi se pierde gustul pentru studierea realităţii concrete. Totul se înlocuieşte printr-o selecţionare de citate şi prin arta de a le manipula. Cea mai mică deviere de la citate este considerată o revizuire a bazelor. Această activitate a bucherilor este nu numai sterilă ci şi dăunătoare. (Aplauze).

Fără îndoială, cultul personalităţii a contribuit într-o mare măsură la răspîndirea dogmatismului şi bucherismului. Admiratorii cultului personalităţii atribuiau dezvoltarea teoriei marxiste numai anumitor personalităţi şi nu se bazau decît pe spusele lor. Toţi ceilalţi muritori ar trebui chipurile numai să-şi însuşească şi să popularizeze tot ceea ce creează aceste anumite personalităţi. In felul acesta a fost ignorat rolul gîndirii colective a partidului nostru şi rolul partidelor frăţeşti în dezvoltarea teoriei revoluţionare, rolul experienţei colective a maselor populare.

Relevînd caracterul creator al marxismului, V. I. Lenin a subliniat că „noi nu privim de loc teoria lui Marx ca ceva finit şi intangibil, dimpotrivă, sîntem convinşi că ea a pus numai piatra unghiulară a ştiinţei pe care socialiştii trebuie s-o ducă mai departe în toate direcţiile, dacă ei nu vor să rămînă în urma vieţii". (Lenin, Opere, vol. 4 pag. 191-192)

Luptînd pentru slăbirea continuă a încordării internaţionale şi întărirea cauzei păcii, noi nu numai că nu trebuie să slăbim critica noastră la adresa ideologiei burgheze, a imperialismului, a colonialismului ci dimpotrivă, şi în aceste scopuri, noi trebuie să o intensificăm, să demascăm pe bază de exemple şi fapte convingătoare ideologia şi politica agresivă a imperialismului, să demascăm esenţa exploatatoare a sistemului capitalist, opunînd acestui sistem sortit pieirii, sistemul socialist, arătînd uriaşa superioritate a sistemului socialist, principiile şi scopurile sale înalte şi nobile.

Muncii noastre ideologice elaborate de partid în decurs de decenii, trebuie să i se redea combativitatea şi orientarea precisă bolşevică, ea trebuie subordonată sarcinilor luptei pentru victoria comunismului.

Cu greu poate fi apreciată la întreaga ei valoare însemnătatea istorică a actualului Congres. Congresul deschide în faţa partidului nostru a ţării şi a poporului sovietic perspective atît de grandioase în construirea comunismului, încît ţi se opreşte răsuflarea de emoţie, de bucurie şi de mîndrie. Cît de mărețe sînt sarcinile ce stau în faţa noastră, şi ce posibilităţi nelimitate avem pentru rezolvarea lor cu succes. Cît de minunată este viaţa ce se deschide în faţa oamenilor sovietici.

In faţa acestor perspective minunate, partidul nostru se prezintă unit ca un monolit, el dispune de un uriaş spirit creator şi combativitate. El se bucură de dragostea neţărmurită şi de sprijinul întregului popor sovietic. El este înarmat cu înţeleapta şi invincibila învăţătură a marxism-leninismului.

Este mai presus de orice îndoială că după cel de al XX-lea Congres al său, partidul va obţine noi şi mari victorii în lupta pentru înflorirea continuă a patriei noastre, pentru pace între popoare, pentru triumful comunismului în ţara noastră. (Aplauze furtunoase, prelungite).

„Scînteia tineretului"
18 februarie 1956 pag. 3-a

Lucrările celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S.

Cuvîntarea tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej

Dragi tovarăşi şi prieteni!

În numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare din Republica Populară Romînă şi al întregului popor romîn, transmitem celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi întregului popor sovietic un fierbinte salut frăţesc. (Aplauze furtunoase).

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice face bilanţul marilor victorii obţinute sub conducerea partidului şi trasează sarcini noi în construirea comunismului în Uniunea Sovietică.

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este un eveniment istoric în viaţa poporului sovietic, el are o uriaşă importanţă pentru toate partidele comuniste şi muncitoreşti, pentru mişcarea muncitorească internaţională, pentru întreaga omenire înaintată.

În raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se face o profundă analiză ştiinţifică marxist-leninistă a schimbărilor petrecute în lume în perioada dintre Congresul al 19-lea şi Congresul al 20-lea şi se arată perspectivele mărețe ale luptei popoarelor pentru întărirea păcii, pentru democraţie, pentru victoria socialismului în întreaga lume.

Tezele teoretice profunde şi soluţiile practice cuprinse în raportul tovarăşului Hruşciov, cu privire la posibilităţile concrete de prevenire a războaielor în epoca noastră, cu privire la coexistenţa paşnică a statelor cu sisteme sociale diferite, despre formele de trecere de la capitalism la socialism în diferitele ţări, despre necesitatea vitală şi posibilităţile practice ale realizării unităţii clasei muncitoare în toate ţările capitaliste, despre înfăptuirea unui front larg al tuturor celor care sînt gata să colaboreze pentru pacea popoarelor — toate acestea au importanţă internaţională deosebit de mare, atît pentru partidele comuniste şi muncitoreşti, cît şi pentru întreaga omenire în lupta pentru păstrarea păcii, pentru progres social.

Partidul Muncitoresc Romîn va trage învăţăminte preţioase din lucrările Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice pentru propria sa activitate în domeniul construcţiei economice socialiste, al dezvoltării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Însemnătate deosebită are pentru noi indicaţia cuprinsă în raportul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, cu privire la necesitatea unei legături mai strînse a muncii ideologice şi a propagandei de partid cu activitatea practică în domeniul construcţiei economice.

Experienţa bogată a Uniunii Sovietice, creşterea continuă a puterii sale economice constituie pentru oamenii muncii din ţările lagărului nostru un izvor de putere şi încredere în succesul luptei pentru pace, independenţa şi fericirea popoarelor.

Popoarele ţărilor socialiste văd în marile victorii obţinute de Uniunea Sovietică în domeniul politicii interne şi externe un factor hotărîtor al întăririi potenţialului economic al întregului lagăr socialist, al dezvoltării continue a colaborării frăţeşti între ţările acestui lagăr. Unitatea de monolit şi forţa crescîndă a lagărului socialist sînt privite pe drept cuvînt de omenirea progresistă ca un reazem puternic al luptei pentru pace, colaborare şi prietenie între popoare.

Însemnătatea internaţională a Directivelor celui de al 6-lea cincinal al Uniunii Sovietice constă în aceea că Directivele demonstrează superioritatea sistemului socialist asupra sistemului capitalist.

Aşa cum se arată în proiectul de Directive, Uniunea Sovietică dispune acum de toate condiţiile necesare pentru a rezolva în cadrul întrecerii economice paşnice, într-un răstimp istoric scurt, sarcina de a ajunge şi întrece cele mai dezvoltate ţări capitaliste în ce priveşte producţia pe cap de locuitor.

Dragi tovarăşi,

Partidul Muncitoresc Romîn şi întregul nostru popor exprimă dragostea lor frăţească şi o adîncă recunoştinţă faţă de poporul sovietic condus de gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, pentru ajutorul neprecupeţit pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică în toate domeniile de activitate economică şi culturală, ceea ce constituie o chezăşie sigură a succeselor muncii constructive a poporului nostru, a securităţii şi independenţei patriei noastre. (Aplauze furtunoase).

În anii regimului de democraţie populară oamenii muncii din Romînia, conduşi de partid pe drumul marxism-leninismului, au obţinut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului, în dezvoltarea industriei şi agriculturii, în ridicarea necontenită a nivelului de trai material şi cultural al poporului muncitor.

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, care a avut loc în decembrie 1955, a pus în faţa clasei muncitoare şi a tuturor oamenilor muncii din ţara noastră sarcina dezvoltării necontenite a industriei socialiste şi asigurării pe această bază a transformării socialiste a agriculturii.

În munca de construire a socialismului în ţara noastră, Partidul Muncitoresc Romîn, ca şi toate partidele comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, se călăuzeşte după învăţătura marxist-leninistă, după istorica experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, îşi întăreşte necontenit rîndurile, unitatea şi coeziunea sa, legătura sa strînsă cu masele, întăreşte alianţa între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi frăţia între poporul nostru şi naţionalităţile din ţara noastră.

Partidul nostru păzeşte ca un bun scump al poporului prietenia veşnică şi de nezdruncinat între poporul romîn şi poporul sovietic, între poporul romîn şi toate popoarele lagărului socialist.

Partidul nostru dezvoltă şi întăreşte neîncetat această mare prietenie. El educă pe oamenii muncii din ţara noastră în spiritul internaţionalismului proletar şi al participării active la întărirea continuă a lagărului păcii, democraţiei şi socialismului. (Aplauze).

Dragi tovarăşi delegaţi,

Succesele strălucite ale Uniunii Sovietice pe tărîmul construcţiei economice şi culturale bucură pe toţi cei ce luptă pentru socialism, pentru democraţie, pentru pace, întăresc convingerea oamenilor muncii din toată lumea în justeţea nemuritoarei învăţături marxist-leniniste. Toate aceste succese ale poporului sovietic le datorează conducerii juste a Partidului său Comunist, a Comitetului său Central leninist.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi-a cîştigat un mare prestigiu şi dragostea fierbinte a tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti, a oamenilor muncii din toate ţările, a întregii omeniri înaintate.

Noi urăm din toată inima celui de al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice succes deplin în lucrările sale! (Aplauze).

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, partidul lui Lenin, far luminos al omenirii progresiste! (Aplauze).

Trăiască Uniunea Sovietică, bastionul luptei pentru pace, libertate şi independenţa popoarelor! (Aplauze).

Trăiască puternicul lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică! (Aplauze).

Trăiască şi înflorească prietenia veşnică şi colaborarea frăţească între poporul romîn şi poporul sovietic (**Aplauze furtunoase, prelungite. Toţi se ridică în picioare**).

Şedinţa din după amiaza zilei de 16 februarie

Şedinţa din după amiaza zilei de 16 februarie a Congresului al 20-lea al P.C.U.S. s-a desfăşurat sub preşedinţia tov. N. S. Patolicev.

Primul a luat cuvîntul la dezbateri tov. **V. P. Mjavanadze**, (organizaţia de partid gruzină). Întregul popor sovietic, comuniştii şi cei fără de partid, toţi oamenii muncii, a spus vorbitorul, aprobă din toată inima şi sprijină activ prin realizările lor în muncă politica partidului comunist. Ei sînt ferm convinşi de faptul că şi de acum înainte Comitetul nostru Central va conduce cu tot atîta înţelepciune şi chibzuinţă, îndrăzneală, perseverenţă şi încredere poporul nostru spre îndeplinirea programului construcţiei comuniste în ţara noastră.

Tov. Mjavanadze a vorbit despre succesele oamenilor muncii din Gruzia. Astfel, de pildă, în cincinalul trecut volumul producţiei globale din Gruzia a crescut cu 73 la sută, au fost date în exploatare 100 de întreprinderi industriale.

Totuşi conducerea de către organizaţiile de partid din republică a întreprinderilor industriale, colhozurilor, S.M.T.-urilor şi sovhozurilor nu merge întotdeauna suficient în adîncime, nu este întotdeauna destul de concretă şi operativă.

Lipsurile substanţiale în munca ideologică relevate în raportul tov. Hruşciov se constată şi în organizaţia de partid a Gruziei.

Comuniştii, oamenii muncii din Gruzia, a declarat tov. Mjavanadze, sînt gata să îndeplinească toate sarcinile trasate de Partidul Comunist, să-şi consacre toate forţele, cunoştinţele şi energia luptei pentru victoria deplină a comunismului în ţara noastră.

S-a dat apoi cuvîntul tov. **W. Ulbricht**, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania. Delegaţii îl întîmpină cu aplauze unanime.

Dragi tovarăşi, dragi prieteni! a spus W. Ulbricht. Comitetul Central al Partidului Socialist Unit din Germania, în numele clasei muncitoare şi al tuturor forţelor democratice germane, transmite Congresului al 20-lea un cordial salut frăţesc şi de luptă!

Succesele popoarelor Uniunii Sovietice şi perspectivele minunate de dezvoltare a lagărului statelor socialiste şi democratice constituie un stimulent în lupta Partidului Socialist Unit din Germania, în lupta tuturor oamenilor iubitori de pace şi progresişti. Populaţia Republicii Democrate Germane şi forţele iubitoare de pace din întreaga Germanie sînt recunoscătoare Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi guvernului sovietic pentru iniţiativele lor menite să ducă la slăbirea încordării internaţionale.

În continuare tov. Ulbricht a subliniat importanţa schimbului de experienţă dintre statele lagărului socialist, a ajutorului reciproc şi a colaborării în domeniul economic.

Tov. Ulbricht a încheiat cu cuvintele din salutul adresat de Comitetul Central al Partidului Socialist Unit din Germania, Congresului al 20-lea al P.C.U.S.

Aplauze furtunoase subliniază cuvintele de salut rostite de tov. Ulbricht în cinstea prieteniei de nezdruncinat între poporul german şi popoarele Uniunii Sovietice, în cinstea solidarităţii de luptă a tuturor partidelor marxist-leniniste în frunte cu Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

Apoi tov. **A. I. Mikoian** a rostit o cuvîntare.

Tov. **B. Gafurov** (organizaţia de partid tadjică) a subliniat că Congresul al XX-lea găseşte Partidul Comunist şi mai strîns unit în jurul Comitetului său Central.

Salutăm cu căldură, a spus vorbitorul, înalta principialitate a Comitetului Central în apărarea teoriei marxist-leniniste de orice fel de denaturări. Aprobăm în unanimitate creşterea exigenţei C.C. faţă de munca organizaţiilor de partid şi sovietice din regiuni, ţinuturi şi republici.

Constatăm cu profundă mulţumire că respectarea consecventă a principiului conducerii colective, intensificarea atenţiei de zi cu zi faţă de organele locale de partid, elaborarea de către Comitetul Central a importantelor probleme privind dezvoltarea economiei naţionale au şi început să-şi arate roadele.

Unul dintre cele mai mari merite ale partidului nostru este rezolvarea strălucită a problemei naţionale, rezolvare datorită căreia toate republicile noastre naţionale au devenit republici bogate, cu o industrie, agricultură şi cultură în continuă dezvoltare. Marele popor rus a avut un rol de seamă în înflorirea republicilor naţionale. Toate popoarele ţării noastre vor fi în veci recunoscătoare poporului rus pentru ajutorul dat.

Şedinţa din dimineaţa zilei de 17 februarie

În şedinţa din dimineaţa zilei de 17 februarie, care a fost prezidată de V. P. Mjavanadze, a continuat discutarea raportului de activitate al C.C. al P.C.U.S. şi a raportului de activitate al Comisiei centrale de revizie.

...În şedinţa de dimineaţă primul căruia i se dă cuvîntul este V. M. Suslov (organizaţia de partid Krasnodar). El a subliniat că, în perioada care a trecut după Congresul al 19-lea, popoarele Uniunii Sovietice sub conducerea partidului comunist au întărit şi mai mult puterea statului sovietic, au ridicat prestigiul lui internaţional, au făcut un nou pas înainte pe calea construirii societăţii comuniste. Un rezultat remarcabil al muncii organizatorice a partidului este îndeplinirea cu succes şi înainte de termen a celui de al 5-lea plan cincinal.

V. M. Suslov a consacrat o mare parte a cuvîntării sale problemelor dezvoltării continue a agriculturii.

La cuvîntul **Maurice Thorez**, întîmpinat cu căldură de delegaţii la Congres. El transmite Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice salutul cald şi prietenesc al Partidului Comunist Francez şi al oamenilor muncii din Franţa.

Masele de oameni ai muncii, toţi oamenii progresişti din lumea întreagă, a spus M. Thorez, au primit cu entuziasm proiectul de Directive cu privire la cel de al 6-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale a Uniunii Sovietice. Ei văd că sub conducerea partidului său comunist poporul sovietic deschide calea spre un viitor luminos spre o societate a belşugului şi fericirii pentru toţi.

M. Thorez a subliniat că în lupta pentru pace şi viitorul luminos al ţărilor lor, comuniştii francezi muncesc neobosit pentru crearea unităţii de acţiune a clasei muncitoare, a unităţii de acţiune a socialiştilor şi comuniştilor. Tocmai în lupta pentru unitatea de acţiune a clasei muncitoare a obţinut partidul comunist francez creşterea influenţei sale în mase dobîndind mari succese în alegerile parlamentare din 2 ianuarie. Aceste alegeri, a spus vorbitorul, au arătat că poporul francez doreşte să ducă o politică de pace faţă de Uniunea Sovietică, că el nu se va mai lăsa atras în politica agresivă a blocului atlantic. Partidul Comunist Francez, a spus în încheiere M. Thorez, se inspiră din bogata experienţă a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice. Urmînd exemplul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, comuniştii francezi vor manifesta întotdeauna grijă pentru fericirea poporului lor, vor lupta pentru a asigura poporului francez un viitor care să corespundă măreţelor sale tradiţii revoluţionare.

S-a dat apoi cuvîntul lui **Palmiro Togliatti**. Apariţia lui la tribună a fost întîmpinată de delegaţi cu aplauze îndelungate.

P. Togliatti a transmis Congresului al XX-lea al P.C.U.S. un călduros salut frăţesc din partea Partidului Comunist Italian, din partea clasei muncitoare din Italia, din partea păturilor democrate şi progresiste ale poporului italian. El a subliniat că în prezent, în Italia, ca şi în lumea întreagă către congres se îndreaptă privirile şi gîndurile nu numai ale comuniştilor, ci şi ale multor milioane de oameni ai muncii necomunişti. Faptele voastre, a spus P. Togliatti, le umplu inimile de speranţă şi încredere. Ei ştiu că hotărîrile voastre vor constitui o nouă contribuţie minunată a marelui vostru partid la victoria cauzei eliberării oamenilor muncii de sub exploatarea şi asuprirea capitalismului, la victoria cauzei democraţiei şi păcii.

P. Togliatti a subliniat în continuare că felul în care delegaţii la congres discută problemele care le stau în faţă, criticînd cu curaj lipsurile în muncă, constituie un exemplu de adevărată democraţie, în care interesele poporului sînt puse mai presus de orice.

Am năzuit întotdeauna, a arătat vorbitorul, să fim credincioşi învăţăturii marxism-leninismului, să fim strîns legaţi de popor, de toate păturile populaţiei muncitoare din fabrici, de pe ogoare, din instituţii, din instituţiile de învăţămînt. Tocmai aceasta ne-a dat posibilitatea ca după aproape 20 de ani de activitate ilegală şi doi ani de luptă de partizani să creăm un partid puternic, care are cele mai adînci rădăcini în rîndurile muncitorilor, ţăranilor... Partidul nostru, inclusiv organizaţiile de tineret, numără 2,5 milioane de membri, dintre care 500.000 de femei.

În încheierea cuvîntării sale, P. Togliatti a spus:

Aici la Congres, am dobîndit o nouă încredere în invincibilitatea cauzei noastre, a cauzei socialismului.

A. I. Snecikus (organizaţia de partid din Lituania) a spus că măreţele idei cuprinse în raportul de activitate al Comitetului Central al P.C.U.S. străbat astăzi oraşele şi satele Lituaniei sovietice. Poporul lituanian, în strînsă colaborare cu marele popor rus şi cu toate popoarele Uniunii Sovietice, a obţinut mari succese în dezvoltarea economiei naţionale şi culturii. A. I. Snecikus a vorbit despre realizările industriei lituaniene, despre situaţia agriculturii, despre posibilităţile largi pentru îndeplinirea prevederilor celui de al 6-lea cincinal.

A. I. Snecikus a vorbit despre triumful măreţelor principii ale politicii naţionale a P.C.U.S. Poporul lituanian, care face parte din marea Uniune Sovietică, a dobîndit o adevărată independenţă de stat. Vorbitorul a amintit declaraţia calomnioasă de la Washington a lui Eisenhower şi Eden, pe care îi nelinişteşte existenţa independentă a popoarelor care s-au eliberat de sub jugul capitalismului.

Se dă cuvîntul lui **F. E. Titov** (organizaţia de partid Ivanovo).

— Au trecut peste trei ani de la Congresul al 19-lea, a spus el, dar în această perioadă istorică scurtă s-a manifestat încă odată în mod deosebit de grăitor marea forţă însufleţitoare şi organizatoare a Partidului Comunist şi a Comitetului său Central. Păşind cu încredere pe calea trasată de marele Lenin, Comitetul Central al partidului a asigurat conducerea înţeleaptă, de perspectivă a ţării, a întregii economii şi construcţii culturale a asigurat ridicarea continuă a prestigiului internaţional al statului sovietic.

În continuare F. E. Titov a vorbit în mod amănunţit despre activitatea organizaţiei de partid din regiunea Ivanovo în ceea ce priveşte conducerea industriei, şi în deosebi a celei textile, ramura principală a industriei din această regiune.

Referindu-se la lipsurile din munca industriei regiunii, vorbitorul a subliniat că numeroase organizaţii de partid nu au aprofundat suficient economia producţiei, nu au asigurat munca politică şi organizatorică necesară, au mobilizat slab colectivele în lupta pentru o mai bună folosire maximă a rezervelor producţiei. F. E. Titov a adresat o serie de cereri Ministerelor Industriei Textile ale U.R.S.S. şi R.S.F.S.R., Industriei Constructoare de Maşini şi Industriei Chimice, care înzestrează insuficient întreprinderile cu utilaj nou, tolerează întreruperi în aprovizionarea cu materii prime, rezolvă nesatisfăcător problemele mecanizării transportului în interiorul fabricii şi a proceselor care necesită un mare volum de muncă.

După Congresul al 19-lea al partidului, a spus **N. N. Organov** (organizaţia de partid Krasnoiarsk), în toate sectoarele construcţiei comuniste au fost obţinute succese mari, partidul nostru s-a întărit şi mai mult, şi-a strîns şi mai mult rîndurile în jurul Comitetului Central şi s-a înfrăţit cu poporul. Comitetul Central şi prezidiul său, guvernul sovietic, se sfătuiesc permanent, în cele mai importante probleme cu masele largi de oameni ai muncii, ceea ce întăreşte şi mai mult legătura partidului cu masele, întăreşte unitatea indisolubilă dintre partid şi popor.

N. N. Organov a vorbit despre succesele construcţiei comuniste, ilustrîndu-le cu exemple din ţinutul Krasnoiarsk.

A. N. Nesmeianov (organizaţia de partid Moscova), şi-a consacrat cuvîntarea sarcinilor ştiinţei.

Partidul şi guvernul, a spus el, au făcut mult pentru dezvoltarea continuă a ştiinţei şi întărirea bazei ei materiale. Au fost create o serie de noi institute de cercetări, înzestrate după ultimul cuvînt al tehnicii, printre care şi Institutul pentru problemele nucleare, laboratorul electro-fizic al Academiei de Ştiinţe şi altele. A crescut numărul cadrelor ştiinţifice, în special prin pregătirea bună a cadrelor.

O realizare strălucită a ştiinţei sovietice sînt succesele în studierea energiei atomice şi a folosirii ei în scopuri paşnice. Încă în cel de al 6-lea plan cincinal, centralele atomo-electrice deşi folosite doar experimental vor avea o putere de peste două ori mai mare decît puterea tuturor centralelor electrice din Rusia ţaristă

Avem de rezolvat problema reglementării reacţiilor termo-nucleare, fapt care, trebuie să sperăm, ne va permite să punem în slujba scopurilor paşnice reacţiile care se petrec în bomba cu hidrogen şi în bombele asemănătoare. Se desfăşoară cu succes studiul folosirii izotopilor în diferite ramuri ale economiei naţionale.

Ultimele cercetări cu privire la proprietăţile termo-electrice ale semiconductorilor ne îndreptăţesc să sperăm că nu este departe vremea cînd va deveni posibilă transformarea directă a căldurii şi luminii din pustiuri în energie electrică. O iniţiativă importantă a Academiei de Ştiinţe a fost crearea unor aparate electronice de calculat cu acţionare rapidă şi construirea celei mai rapide maşini de acest gen. Maşina de calculat a Academiei de Ştiinţe înlocuieşte munca cîtorva zeci de mii de calculatori şi rezolvă probleme care în trecut erau inaccesibile calculului. S-au făcut primii paşi spre maşinile electronice automate pentru traduceri dintr-o limbă în alta.

A. N. Nesmeianov a vorbit despre ultimele lucrări ale chimiştilor, despre noile descoperiri ale geologilor, despre rolul ştiinţei în rezolvarea unor probleme importante ale economiei naţionale.

Sarcina principală a Academiei de Ştiinţe, a subliniat vorbitorul, este descoperirea şi studierea fenomenelor noi ale naturii şi ale societăţii. În cel de al 6-lea cincinal este necesar să se înceapă desfăşurarea intensă a activităţii teoretice în primul rînd în domeniul ştiinţelor fizico-matematice, chimice, geologice. Ele trebuie să lumineze calea spre viitorul necunoscut al tehnicii şi producţiei noi.

În cuvîntarea sa, **A. I. Struiev** (organizaţia de partid Molotov) a subliniat că raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., în baza unei profunde analize marxist-leniniste a situaţiei internaţionale şi interne a ţării, pe baza examinării fundamentate teoretic a importantelor sarcini economice pe următorii ani, trasate de Comitetul Central şi guvernul sovietic a arătat în mod convingător că Comitetul Central al P.C.U.S. urmează ferm calea leninistă. A. I. Struiev a constatat cu satisfacţie că Comitetul Central antrenează larg pe conducătorii organizaţiilor de partid, sovietice şi economice locale la lucrările plenarelor sale.

G. A. Denisov (organizaţia de partid Saratov), a subliniat că în momentul de faţă viaţa internă a partidului a devenit deosebit de intensă şi activă. Datorăm acest lucru, a declarat el, în primul rînd liniei ferme şi consecvente a Comitetului Central, îndreptată spre dezvoltarea democraţiei interne de partid, ridicarea activităţii maselor de membri de partid, respectarea strictă a normelor vieţii de partid şi principiilor conducerii de partid, elaborate de marele Lenin.

G. A. Denisov a consacrat o mare parte a cuvîntării sale activităţii industriei din regiune, a cărei producţie a crescut în cincinalul precedent aproape de două ori în comparaţie cu 1950. Vorbitorul a arătat că lipsa de energie electrică frînează considerabil dezvoltarea industriei din această regiune. În legătură cu aceasta, el a subliniat necesitatea de a se grăbi ritmul construcţiei celei de a doua termocentrale din Saratov şi de a se construi o linie electrică de înaltă tensiune de la hidrocentrala din Kuibîşev pînă la Saratov.

A. A. Surkov (organizaţia de partid Moscova) şi-a consacrat cuvîntarea problemelor dezvoltării literaturii sovietice.

În numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare şi al întregului popor romîn, Congresul a fost salutat de **Gh. Gheorghiu-Dej**, întîmpinat cu căldură de asistenţă.

În centrul atenţiei opiniei publice mondiale: Congresul al XX-lea al P.C.U.S.

INDIA

DELHI 17 (Agerpres). — Într-un articol intitulat „Apelul la pace", ziarul „Indian Express", comentînd raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., scrie printre altele: „Analiza politicii externe făcută de N. S. Hruşciov dovedeşte înţelegerea perfectă a cerinţelor fundamentale ale situaţiei internaţionale actuale. În timp ce puterile occidentale îşi limitează activitatea la un cerc tot mai restrîns de probleme, N. S. Hruşciov, proclamă principiile „Pancea Şila" şi reafirmă hotărîrea de a participa la tratative serioase cu privire la dezarmare, ajutorarea ţărilor slab dezvoltate. Politica externă a Rusiei, în forma în care a fost expusă de Hruşciov, corespunde într-o măsură considerabilă aspiraţiilor multor ţări şi a unei mari părţi a popoarelor lumii".

„Nav Bharat Times" scrie: „Hruşciov a exprimat dorinţe care trebuie salutate pretutindeni. El a vorbit despre năzuinţa ca pe principiile „Pancea Şila" să se întemeieze relaţiile prieteneşti cu puterile occidentale. Din cuvîntarea rostită de Hruşciov reiese limpede că Rusia este adeptă a păcii şi crede în principiile coexistenţei paşnice".

Principalele ziare provinciale din India publică ştiri cu privire la raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. sub următoarele titluri: „Amrita Bazar Patrika" — „Hruşciov se pronunţă pentru cele cinci principii ale coexistenţei. Baza relaţiilor de prietenie americano-sovietice"; „National Herald" — „Rusia este de acord cu interzicerea imediată a experienţelor cu bombe cu hidrogen. Relaţii cu S.U.A. pe baza principiilor „Pancea Şila".

S.U.A.

NEW YORK 17 (Agerpres). — Presa americană acordă o deosebită atenţie ştirilor cu privire la Congresul al 20-lea al P.C.U.S. şi raportului prezentat de N. S. Hruşciov.

„New York Herald Tribune" publică două ştiri ale corespondentului său din Moscova cu privire la Congresul partidului.

Observatorul ziarului „New York Herald Tribune", Wolf, subliniază că „în relaţiile sale cu Uniunea Sovietică lumea occidentală a subapreciat adesea posibilităţile economice, industriale şi militare ale U.R.S.S.".

Corespondentul din Washington al agenţiei France Presse relatează că experţii americani consideră tonul raportului lui N. S. Hruşciov ca „moderat". „La Washington — scrie în continuare corespondentul — se ia în considerare declaraţia lui Hruşciov că „războiul nu este inevitabil", şi că ar fi de dorit „coexistenţa".

Într-o ştire publicată de ziarul „New York Herald Tribune" se relevă pasajul din raportul lui N. S. Hruşciov care se referă la stabilirea şi întărirea prin toate mijloacele a principiului leninist al conducerii colective.

Ziarul califică drept „energică" declaraţia lui N. S. Hruşciov în apărarea principiilor „conducerii colective".

„Observatorii diplomatici din Moscova, se spune în continuare în articol, au fost uimiţi de încrederea cu care Hruşciov a declarat că războiul nu este inevitabil".

Articolul redacţional al ziarului „Daily Mirror", consacrat raportului lui N. S. Hruşciov, abundă în născociri absurde despre tendinţa Uniunii Sovietice spre „dominaţia comunistă mondială" etc.

Ziarul încearcă să denatureze ideia coexistenţei paşnice subliniată de N. S. Hruşciov în raportul său şi cheamă ţările occidentale „să-şi îmbunătăţească propria lor forţă economică".

ANGLIA

LONDRA (Agerpres). — Numeroase ziare engleze continuă să publice comentarii la raportul prezentat de N. S. Hruşciov la Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Observatorii acordă atenţie în primul rînd tezelor teoretice din raport. Potrivit relatărilor ziarului „Daily Mirror", observatorii occidentali, studiind textul integral al raportului, subliniază îndeosebi pasajul referitor la posibilitatea preîntîmpinării războaielor în epoca actuală.

Consacrînd un articol redacţional raportului lui N. S. Hruşciov „Daily Telegraph and Morning Post" acordă cea mai mare atenţie acelei părţi din raport în care se vorbeşte despre formele de trecere la socialism.

GERMANIA OCCIDENTALĂ

BONN 17 (Agerpres). — Ziarele vest-germane continuă să acorde o mare atenţie lucrărilor Congresului al 20-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Comentînd raportul prezentat de N. S. Hruşciov la Congresul al 20-lea al P.C.U.S., ziarul „Die Welt" subliniază că raportul acordă o deosebită importanţă situaţiei internaţionale. „Principiul coexistenţei este pus pe primul plan al întregii activităţi în domeniul politicii externe. Sînt precizate condiţiile dezvoltării relaţiilor cu ţările lagărului nesocialist. Trebuie luată în considerare de asemenea cererea cu privire la întărirea legăturilor cu tradiţionalele ţări capitaliste — S.U.A., Anglia şi Franţa — în special în relaţiile economice, tehnice şi culturale".

Comentînd raportul prezentat de N. S. Hruşciov, buletinul de presă al P.S.D.G., „Social-Demokratischer-Presse Dienst" scrie: „Occidentul ar trebui să acorde o deosebită atenţie observaţiei făcute oarecum în treacăt de Hruşciov că ar fi nerealist să se creadă că Uniunea Sovietică ar putea fi determinată la concesii unilaterale.

Nu încape îndoială că aceasta se referă la toate problemele care cer rezolvarea, deci în primul rînd la tratativele cu privire la dezarmare, la un sistem de securitate europeană sau la un sistem de securitate mult mai larg, precum şi la reunificarea Germaniei".

Premieră teatrală la Moscova

MOSCOVA 17 (Agerpres). — TASS transmite:

La 16 februarie, pe scena principală a Teatrului Academic de Artă din Moscova „M. Gorki" a avut loc premiera piesei „Orologiul Kremlinului" de N. Pogodin.

În această piesă rolul personajului principal — V. I. Lenin, fondatorul Partidului Comunist, al statului sovietic, a fost interpretat de B. Smirnov, artist emerit al R.S.F.S.R. Rolul inginerului Zabelin a fost interpretat de P. Livanov, artist al poporului din U.R.S.S. Ceasornicarul a fost jucat de B. Petker, artist al poporului din R.S.F.S.R. În rolurile matrozului Rîbakov şi al Maşei au jucat tinerii artişti L. Zolotuhin şi M. Anastasieva.

Noul spectacol este pus în scenă de M. Knebel şi I. Ralevski, artişti emeriţi din R.S.F.S.R. şi de regizorul V. Markov.

La spectacol au asistat tovarăşii N. A. Bulganin, A. I. Mikoian, M. A. Suslov, N. S. Hruşciov, delegaţi la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. artişti cunoscuţi şi reprezentanţi ai organizaţiilor obşteşti din capitală.

Vizitele în Iugoslavia ale delegaţiei C.C.S. din R.P.R.

BELGRAD 17 (Agerpres). — Corespondenţă specială. — În cadrul vizitei pe care o face în R.P.F. Iugoslavia, delegaţia sindicatelor din R.P.R. condusă de tov. Gheorghe Apostol, preşedintele C.C.S. a continuat în cursul zilei de 17 februarie să ia cunoştinţă de activitatea sindicatelor, întreprinderilor şi instituţiilor de interes economic, social şi cultural.

Conducerea administrativă, a organizaţiilor obşteşti, muncitori şi tehnicienii fabricii „Nikola Tesla" de aparate de radio au făcut delegaţiei o primire călduroasă.

Delegaţia a făcut o vizită la Consiliul Sindical Republican din Serbia unde a fost primită de tovarăşul Draghi Stamenkovici — vicepreşedinte al C.C.S. din R.P.F. Iugoslavia şi preşedinte al Consiliului Sindical Republican din Serbia, precum şi de alţi activişti din conducerea Consiliului Sindical Republican.

Aci a avut loc o discuţie generală asupra progreselor făcute în R.P.F. Iugoslavia şi R.P.R. pe drumul construirii socialismului şi asupra formelor de construcţie ale economiei iugoslave.

Declaraţia ministrului de externe al Egiptului

CAIRO 17 (Agerpres). — TASS: Presa egipteană salută declaraţia Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. referitoare la măsurile anglo-americane privind Orientul Apropiat şi Mijlociu, considerînd-o exponentul intereselor popoarelor arabe. Ziarele scriu că precizarea sovietică că este inadmisibil ca puterile occidentale să întreprindă anumite acţiuni în Orientul Apropiat şi Mijlociu în afara cadrului O.N.U., ca şi avertismentul că aducerea de trupe anglo-americane pe teritoriul ţărilor din Orientul Apropiat şi Mijlociu ar constitui o încălcare grosolană a Cartei O.N.U., au dat o lovitură serioasă planurilor puterilor occidentale. Potrivit relatărilor presei, situaţia din Orientul Apropiat şi Mijlociu a fost examinată la 16 februarie în cadrul întrevederii dintre ministrul Afacerilor Externe al Egiptului, Mahmud Fawzi, şi ambasadorii S.U.A., Angliei şi Franţei. Fawzi a expus ambasadorilor poziţia guvernului egiptean în problemele Orientului Apropiat şi Mijlociu.

După cum anunţă ziarul „Al-Gunhuria", într-o convorbire cu ambasadorul Franţei, Fawzi a subliniat că situaţia actuală din Orientul Apropiat şi Mijlociu nu poate fi reglementată în afara Organizaţiei Naţiunilor Unite. Fawzi a declarat că „nici un stat nu are dreptul să ia măsuri privind această regiune fără aprobarea O.N.U.".

Un purtător de cuvînt englez nevoit să-şi retracteze o declaraţie

LONDRA 17 (Agerpres). — După cum relatează corespondentul din Londra al agenţiei France Presse, Ministerul Afacerilor Externe al Angliei „a fost nevoit să retracteze" o afirmaţie a unui reprezentat oficial al acestui minister. Agenţia arată că reprezentantul Ministerului Afacerilor Externe al Angliei, comentînd în cadrul unei conferinţe de presă declaraţia Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. referitoare la măsurile anglo-americane privind Orientul Apropiat şi Mijlociu, a afirmat, că puterile occidentale „nu ar intenţiona să aducă trupe în ţările Orientului Mijlociu fără asentimentul acestor ţări".

Agenţia adaugă că ziariştii prezenţi la conferinţa de presă consideră că această afirmaţie este în contradicţie flagrantă cu „faimoasa declaraţie tripartită din 25 mai 1950, în care nu se spune nimic despre necesitatea asentimentului ţărilor din Orientul Mijlociu", la acţiunile puterilor occidentale în această regiune.

„La cîteva ore după aceea — scrie în continuare corespondentul agenţiei France Presse — primul ministru Eden a refuzat să confirme în Camera Comunelor această nouă interpretare şi să se dezică de textul declaraţiei. Corespondenţilor, care la 16 februarie au continuat să-i pună întrebări în această chestiune delicată, reprezentantul Ministerului Afacerilor Externe le-a declarat oarecum derutat că... „declaraţia tripartită rămîne documentul fundamental, care exprimă politica guvernului..."

În 24 ore

Ştiri AGERPRES

HELSINKI. — Potrivit relatărilor presei, la 16 februarie, în legătură cu alegerea sa ca preşedinte, U. Kekkonen a renunţat la împuternicirea de prim ministru. Pînă la numirea noului prim ministru funcţiile lui vor fi îndeplinite de Kalliokoski, ministrul Agriculturii.

PEKIN. — La 16 februarie, premierul R. P. Chineze, Ciu En-lai, a primit delegaţia economică franceză care vizitează China.

PARIS. — La 16 februarie, grupul parlamentar comunist din Adunarea Naţională Franceză a adresat o scrisoare grupului parlamentar socialist şi grupului parlamentar radical-socialist chemîndu-le la unitatea de acţiune pentru a realiza în parlament o majoritate de stînga conformă adevăratelor interese ale ţării.

LIMA. — Agenţia France Presse anunţă că în regiunea răsăriteană a statului Peru s-a produs o răscoală armată condusă de generalul Merino Palacios, fost ministru de război în 1948 şi fost ataşat militar în Spania.

A încetat din viaţă Prof. univ. C. V. Gheorghiu

La 16 februarie a încetat din viaţă C. V. Gheorghiu, membru corespondent al Academiei R.P.R., profesor şef de catedră la Universitatea A. I. Cuza Iaşi.

C. V. Gheorghiu s-a născut la 25 octombrie 1894 în satul Dolheşti, regiunea Iaşi.

Absolvent în 1914 al Liceului naţional din Iaşi, obţine licenţa în chimie la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii din Iaşi, în 1920. Tot aici este promovat doctor în chimie în 1927 cu menţiunea „cu distincţie".

C. V. Gheorghiu şi-a început activitatea în învăţămîntul superior în 1919 ca preparator la Laboratorul de chimie organică a Universităţii din Iaşi.

A devenit apoi asistent, şef de lucrări, conferenţiar, iar în 1937 a fost numit profesor la catedra de chimie anorganică, unde a funcţionat ca profesor şef de catedră pînă la moarte.

Profesorul C. V. Gheorghiu a desfăşurat o susţinută activitate ştiinţifică, care se oglindeşte în peste 50 de publicaţii originale tipărite în reviste de specialitate din ţară şi străinătate. A fost un neobosit propagator al ştiinţei romîneşti activînd cu perseverenţă ca redactor al revistei „V. Adamachi".

În lucrările sale sînt rezolvate importante probleme din domeniul chimiei organice privind eximele, semicarbozonele şi fenilnidrazenele, derivaţii tetrahidrochinazolinei, sărurile de tetrazoliu şi altele. În 1947 a publicat şi o importantă monografie „Coloranţii organici".

În activitatea sa didactico-ştiinţifică a ridicat tinere cadre, cercetători şi personal didactic superior.

Prin moartea sa, ştiinţele chimice şi învăţămîntul din ţara noastră au suferit o grea pierdere.

Prezidiul Academiei R.P.R. şi Ministerul Învăţămîntului

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3452 — 52